غزليزمابنامونه

دبيلابيلوشاعرانو په زړه پوري غزلونه

Ketabton.com

راټولونه اوترتيب:ګلبدين(فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې کتاب په اړه

نوم : غزلیز ماښامونه

راټولونه اوترتیب: ګلبدین (فیضان)

شاعران : پیرمحمد(کاروان)،خالد(ریحان)،ممتاز(اورکزی)،

درویش(دراني) ،ارواښادمحیب الله (بهرام)، سپین(کوچی)،محمد ګل (منصور)،شهنواز(باقر)،ثناالله (ضیوال)،نوروزخان(ذکي) نصیر(آرمان)،نصیر(اتل) او ګلبدین (فیضان).

دپي ډي ایپ بڼي ترلاسه کولو پته

http://solimanmountain.weebly.com

Facebook: Gulbadin faizan

WhatsApp:00923112909816

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

لړلیک

دشاعر نوم	د پیل صفحه	دپای صفحه
پیرمحمد(کاروان)	۱	۲۳
خالد(ریحان)	۲۳	۳۴
درویش (دراني)	۳۵	۴۷
ممتاز اورکزی	۴۸	۶۲
محمد ګل (منصور)	۶۳	۶۹
باقر	۶۹	۸۴
محیب الله بهرام	۸۴	۹۲
سپین کوچی	۹۲	۱۱۰
(ضیوال)	۱۱۰	۱۱۹
نصیر(آرمان)	۱۲۰	۱۲۸
(ذکي)	۱۲۸	۱۳۲
نصیراتل	۱۳۲	۱۴۴
فیضان	۱۴۴	۱۵۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سبا چې سر زمـــــــــا په تيږه د لحد لګيږي

راځه چې نن مـــې زړه له تا سره بې حد لګيږي

صمد به عـــــــفوه راته کاندي د صنم د مينې

په زړه مـــــې خوږ چې قل هو والله احد لګيږي

ښـــــــــکلا پلويه له پښو هغه بدرنګي غورځوه

چـــــــې د لاس تيږه يې په غاښ د محمد لګيږي

پـــه يوه داسې کيف مين يم چې له ښه نه ښه دی

د شپـــې د ستوريو ډک آسمان به په چا بد لګيږي

لکه ليـــــــــــــنده کږه له لرې نخاګره ښکلا

مقصـــد مې زړه دی مقصد غشی په مقصد لګيږي

چې سُر و تال د بوډۍ ټال ټول د کاروان دي ياران

له ګلـــــــــــغزلې له نغمې سره يې خود لګيږي

پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه زمری دی بس خطاوې به ترې کیږي

د هوسیو سترګو غلاوې به ترې کیږي

یو انسان دی مهربان دی غوسه کیږي

کله کله تاوې ماوې به ترې کیږي

لېونی دی په واده کې په ژړا شي

په لمانځه کې هم خنداوې به ترې کیږي

چې ګلونه یې ګېډۍ ګېډۍ خوښیږي

نو ګېډۍ ګېډۍ دعاوې به ترې کیږي

واورې ووې زما خور ده نوم یې سوله

ها چې راشي نو موسکاوې به ترې کیږي

ماشومان چې له جګړې نه مرور دي

شي پخلا به مشغولاوې به ترې کیږي

سره زخمونه به په سرو غاټولو واوړي

ژېړبخونې شان رڼاوې به ترې کیږي

د کاروان غزلې مستې جینکۍ دي

چې په خود راشي ګډاوې به ترې کیږي

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شعرونو سوداګرۍ شـــــــــــرابي غزل په څو دی
د الهام پرخو پریولی ګلابــــــــي غزل په څـــــو دی

زړه مې بیا دغم په لاس کې دغمونو څپـــــــې راوړې
ستا د برندو برندو سترګو عقابي غزل په څـــــــو دی

د لیمو له خانقا یې صوفیانه غزلې غـــــــــــــــــواړم
داسې چېرې هم نه وایم وهابي غـــــــزل په څـــو دی

ما دې نوم په سپینو اوښکو پـــــــــــه زیړي نرګس لیکلی
نرګسي غزل په څــــــــــــو دی شین ابي غزل په څو دی

چې شعریت په کې موسکۍ وي چې کاروان یې په یاد وايي
ســــــــــــــتا د مخ د سپینې پاڼې کتابي غزل په څو دی
پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که یبلې پښې پر تودو تېغنو ودرېدلی یــــــــمه
د غنمرنګو لونګین ته رسېدلــــــی یـــــــمه
په تللیو سترګـــــــو پسې ډېر ډېر ژړېدلی یمه
ته به ویـــــــده وې د آسمان ستوریو لېدلی یمه
درست ماشومتوب را باندې سترګې تورولې ادې
د رنـــــــــــجو سیند یمه له سترګو بهېدلی یمه
د نیمو شپو ســپوږمۍ را ګوري راته غږ نه کوي
غریب مارغـــــــه یم په ځنګل کې چغېدلی یمه
زخمي آواز مې پر جـــــهان راګ د سُرور لګیږي
د زړه تر څنګه پـــــــــــــــه وزرو لګېدلی یمه
ژوندی پژواک یم دوی مې وژني خو را و خېژمه
ګني نو څو ځله ګړنګ ته غــــــورځېدلی یــمه
د زړه د سر هره تناکه کې مـــــــــې توری توری
غزل غزل دې کړمـــــــــــه ګل ګل غوړېدلی یمه
لکه د اوښکو د کـــاروان مې ترېنه مــــه وباســـئ
چې یـــــــــې د سترګو په جنت کې لوبېدلی یــمه

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خدای ته وه روانه وزر سوي پرې يې غــــــــاړه وه
بيا زمونږ ژړا تر موټر بـــــــم لانـــــــــدې ولاړه وه

اوښکې په اوبو کې وې بېـــــــګا په روژه ماتي کـــــې
چا مو وې خرما رېبلې ژوند مو دښته شـــــــــاړه وه

زه د خدای په در کې د خپل کور په دعا بــــــوخت ومه
ماته ګاونډي کړې د خور او د مـــــــــــور زياړه وه

ما چيغې وهلی نه شوې چوپ د زړه په کونج کې ناست
وچـــــــــــه مې په ستوني کې د کاڼي په څېر لاړه وه

دا غزل کاروانـــــــــــه د وطـــــن د بُورو،ورارو غږ
دا غـــــــــــــــزل کاروانه د شـــهيدو وينو ژباړه وه

جوزا ۱۳۹۶ ۱۱

کابل افغانستان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تږي ګلاب راته وې، نرۍ باران خـــوږ دی
خو ما دا نه منله، ما وې جـــــانان خوږ دی

سهارنۍ بلبلې، ورســـــــــــره مله کړه نغمه
د غره په خوا کـــې کليه، ستاسو اذان خوږ دی

چې ته د ګل غوندې يې، که ګل د تا غوندې دی
اې په ايمـــــان و وايه، کوم يو ګومان خوږ دی

په يوه سرې مېنه، مسته د خيـــال بناپيــــرۍ
ور غاړې وتې وايي، په خدای انـسان خوږ دی

غنم غنـم خوږه ده، بـــــنتِ آدم خـــــوږه ده
هو د حـــــــوا پر خالق، ايمان ايمان خوږ دی

نړۍ به هم خوږه وي، د تورې ګوړې پـــه شان
لکه انګور د ميزان، افغانستان خـــــــوږ دی

ورکړه د خدای ده کنه، تورسترګې ويــــې منه
سترګې به ستا وي خوږې، شعر د کاروان خوږ دی

ثور-۱۳۹۶-۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ورته خولې شوې داصيلو مرغلرو اوبـــــه
خپلو خبرو ته دې ورکړې د سندرو اوبـــــــه
ستا د تصوير تنکيو پښو ته شيشې مه شه لـــشې
په کاڼو چېرې ماتې مه شه د جوهـــــــــرواوبه
زما د زړه د مينې زور پاس په لـــــېمو کې ګوره
په بره خېژې اشنا تـــــــــل د زورورو اوبـــــه
خدايه ! باران د مينې راوله پر وچـــــــو للـــمو
غوا ړي ګلان لکه د تږو مســــــاپـــــــــرواوبه
ګودرې شاړې منګي مات دي په کې څاڅکی نه شته
ستا د لاســـونو د جوړه شپـــــــينو کوترو اوبـه
پرګلو څاڅي کوم د مينې پېغمـــــبر ژړلــــــې ؟
د شــعر د شاتو د مچــــــــيو له وزرو اوبـــه
کله چې لـــــــــيکي خپل صنم تـــه صوفيانه غزله
قلم ته واچـــــــــــــوي کاروان د نيلوفر اوبه

پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

امــام و لــه قيام را غــورځېدلــی په جـومـات کې
سجدې په وینو سرې وې بم چاودلی په جومات کې

مات غشی د پولادو ، د قاري پــــــــه حنجره کې
قران و پاڼې پاڼې سوځـــــــــــېدلی په جومات کې

سیلۍ وه د سرې اوسپنـــــــې ناڅاپــــــــه را الوتې
ګل ګل د دعا لاس و ریږدیدلی په جومات کـــــــې

او پلار یې مات رحیل لکه خپل زوی غېږ کې نیولی
لښتی د اوښکو وینو بهېدلی په جومـــــــــــــــات کې

الف د یوې پرې ژبې پر سر پـــــــــه وینو سور و
د میم توری په زړه و لګــــــــــېدلی په جومات کې

زوال یې خدایه کــــــــــبر کړې په روی د ملایکو
شیطان له خـــــــــر مستۍ و ګډیدلی په جومات کې

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا دې موسم دی مهربانه کـــــه وطن ته راځې
درد په وطن کې دی درمـانه که وطن ته راځې
خولې مو ګـــــــنډلې د فولادو په تارونو يو چا
زمونږ د سترګو تـــــــرجمانه که وطن ته راځې
تږي ګلونـــــه يې په غـــېږ کې مرغيجن دي ولاړ
د مـــــــــينې شرکنده بارانه که وطن ته راځې
جـــــامې د امن د لمر واغونده سهار به مو شې
د جنګ په شپه ورکه جانانه که وطن ته راځـــې
بې تا سرغوڅی سِتان پاتې دی تاوان دی تـــاوان
افغانستان به شي افغانه که وطن تـــــــــه راځې
مړ به له غم يم چې تابوت دې لـــــه يونانه راځي
شم به ژوندی ، ژونديه ځوانه که وطن ته راځې
لکه ټپې دي درپســـــــــــې ټولې شملې لوپټې
زمــــــــا زار زاره ياقربانه که وطن ته راځې
د کاروان زړه شولو نری نری تار تار در پسې
شــــــې به امېل دُر و مرجانه که وطن ته راځې

حوت ۱۳۹۵ هجري شمسي ۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بلومه په ډیوو کې دعاګانــــــــــــــې

نیمه شپه مې په لېمو کې دعاګانـــــــې

له تسبو نه مې تارونه دي را ویستـــــې

غبروګه په نغمو کې دعاګــــــــــــانې

طنازي یې په لفظونو کې نازي کــــــړي

په غزل په زمزمو کې دعـــــــــاګانې

د رندانو سترګې برندې را پســــــې دي

کړنګومه په پیالو کې دعــــــاګـــــانې

کړه مې لپه میناتور جام د مـــــــرجـــانو

تنده غریه ځښه اوبو کې دعـــاګانـــــې

د برکلي به وي سخ چې وي د ســــــولې

پیغله ناوې په چمـــــــــبو کې دعاګانې

کچ او مېچ د چـــــــا د لېچو را سره دی

مړې یــــې مــه شه په بنګړو کې دعاګانې

و کاروان تــه یې تورسترګې کړي ور یادې

پـــــــه دې ورځو په دې شپو کې دعاګانې

دلو-۱۳۹۵-۲۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېر شـــــــــي له بې قدرو نه غمي په تيږو مات
شته دي ابـــــــابيل پـــــه غشو ولي د جومات
ونيوه لـکی د دجال دې نـــــــوي حـــــــاجي
حق يـې تر پښو لاندې ، و دروي لات و مــــنات
راښـکه چليپا ټپوس پـــــــه پَرو د طـــــــاووس
وايي چې دا ولې يې رنـــــــــګونه دومره زيات
پټ شه په خلوت کې د دوران لــــــــــــه نـــقادانو
نارزي ورتـــــــــــه دوه توته يو پير د خرابات
وا کاروانه مه شه ګيله من له جاهلانــــــــــــو
دوی تلي په تله د لرګـــــــــيو ، مناجـــــــات
پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه مې له خیام نوشلي نــــــــــــه مې له غنــي شراب
ولې مـــــې غـــــــــــزلې خلک بولي لــېوني شراب
ټکـــــــــــــنده غرمه مې میخانه ده پـــه کې لمر ساقي
شپه کې شي سپوږمۍ ساقۍ او ستوري مې شپني شراب
ناسته راته څَو ، کې یوه مستـــه نـــــــــظربـــــازه ده
خود به جوړومه له لمبـــــــو د سپـــــــــــېلني شراب
نن د چا زَړو سترګو له حــده ډېر بېخـــــــــوده کـــــړم
رند خرابوي چې ډېر یې غـــــــــړپ وي ځنډني شراب
دوې ډکې پیالې رانه پـــه منډه مـــــــــنډه وې
دوې غرڅنۍ سترګـــــــــې وې نظر یې غرڅني شراب
هسې مې غزلې د نـــــــــرګس غـــــــــوندې نشه نشه
نوش مې دي د غره اوبه خو نه د جرمنـــــــــــــــي شراب
دا راوړي تا له کـــــوم جنت وو جنتـــــــــــــي یې کړم
وا کاروانه تا خـــــــــــــــو په ما څښلي ګبیني شراب

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د غشو سترګې پې ړندې شه خو پې سرې مــــه شه

ستا د ګوربت د لوړ الوت وزرې پرې مـــــــــه شه

ستا د شپیلۍ نغمې نغمې په کې زرغونـــــــــې اوسه

د غره شپونکیه ستا له غږ تشې درې مـــــــــه شه

ایله زخمونه مو د زړونو سره اوس ورغلــــــــــــې

د بېلتانه په ساندو بیا ارې ارې مـــــــــه شـــــــــه

ستا په دې زړه کې چې د ژوند څوکې په ناز ووهې

د چمــــــــــــــبه مارې د چارګل ماتې پَرې مه شه

ستا د چلم پر ســـــــــــــرخانه دې وې سکروټې بلې

مسته ملنګه مینـــــــــــه مـــــــــینه دې ایرې مه شه

د موسی خدایه د مــــــــــــــــــیَنو شــاعرانو خدایه

د کوهِ طور د سر شپونکی دې بې اســــــرې مه شه

چې ستا کاروان یې له نغمو نه زر غزلـــــې جوړې

د چورکوندې د بلبل چوپې انتَرې مـــــــــه شـــــــه

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لمونځ مې يې کافر به شمه څنګه دې قضا کړم
راشه چې دخپل زړه په خلوت کې دې ادا کړم

ته دقدر شپه يې خو په شپوکې رانــــــــه ورکه
تاپسې به ډيرې اوږدې لـــــــــنډې شپې رڼا کړم

غشـــــــــي راکـــوه چې اژدها په تندي وولـم
موســـــکه راته مه کيږه چې نښه به خطا کړم

زه هغه مجنون يم چې مې زړه خوره کيږدۍ کړ
ګورې به ليلابه له وچ ډاګه راپـــــيدا کــــــړم

دين دپښتو نغښتی دملالې پــــــه ټــــــپه کې
دا دټپو ژبه به له خدای ســــــــــــره آشنا کړم

ډول به شم اتڼ به شم شغا به شــــــــــم دڅنو
بيا به طالبان دجومـــــاتـونو په ګــــــــډا کړم

خاورې يم خو لمربه تــرلاس ونيسم که خيروي
ستوری به شم پاس به له سپوږمی سره خنداکړم

بيا به دغاټولو دغه لوټ کـــــاروان راټول کړم
لاس به په سپرلی واړوم زر بــــــه يې پخلاکړم

پيرمحمد کاروان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا بـــــــــــه کرامات لري له تيږو اوبه وباسي
ځيني ځيني ســـترګې له سږي ځيني زړه وباسي

هغه چې ماشومه وه اغزي مې يې له پښو ويستل
را دې شي له زړه مـــــې دې ويشتلي بانه وباسي

ناڅاپه شهنده شي په شـــــــغ راشي حمله وکړي
خرپ شي په پنجو کې له پنجرو نه مارغه وباسي

عشق چې زورور شي د طوفان وزرې واغوندي
لويې لويې ونې لکه مـــــــــــــازې وابنه وباسي

دا سترګې د کوم يوه زرغون ســمندر خويندې دي
بيا په څپو راغلې چې به څوک لــــــه کاله وباسي

دا ځلې دې داسې لېونۍ مينه ملـــــــــــګرې شوه
يا به دې شي لمونځ او يا به تا له لمانـــځه وباسي

سخ به دې کاروانه وي که ښکلې لاروۍ دې شوه
دا به درته لار په تور کمر کې د غره وبـــــاسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

را غورځېدلي د غــــــرور له اوچت غره دي سره
د يــــــو د بــــــل په لوغړنـو وينو سره دي سره
د خاورو لوښی شه پاخه دې شي خو مړه چې نه شي
ياران په خپلو کې بس اور دي او اوبــــــه دي سره
دا چې سرونه سره ريبي ماشومان خــــــو لــــــري
ترمنځ يې خدايه راشي غوښه او چـــاړه دي ســـــره
خلک د يو د بل په سترګو کې لا خـاورې شــينـــــدي
داسې موسم را چې بس يو بل ته رانــــــجه دي سره
کبلي چې روي د غرڅې له تي شيدې د، ريـــــــدي
دښتې زرغونې وي شپېلۍ دي او شپـــــــانه دي سره
لکه اوبو کې شي بوره لکه ډوډۍ کې مـــــــــــالګه
بيا به له زړه وايو چې دا خلک خواږه دي ســــــره
چې سره غېږ په غېږ شي توري ښــــــکلا و زېږوي
دا هلکان جينکۍ خوند کا چـــې واده دي ســـــــره
د وطن شپه لري سپوږمۍ او هـــم د ستوريو کاروان
سبا به ګورې چې مين په لمــــــــــر خاته دي سره
جدي - ۱۳۹۴ ۱۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مه یـــې وژنـئ ماشومان دي ارمانونـه

موروطن باندې مې ګران دي ارمانــونه

روژه مـــــــاتي ته لا نه دي رسـېدلي

د خُرماوو پـــــه ارمان دي ارمـــانونـه

د طاووس د زرغــــــونو بڼکو ورونـه

ښکلوونکي د قـــرآن دي ارمانونـــــــه

وراري مه شه د وطـــن ملالې خوېندې

شنه غمه يې د پېزوان دي ارمـــــانونــه

د ګلاب ذِکر يې زخم دی په زړه کــــې

په اغزيو کې روان دي ارمانونـــــــــه

په خنجر که د موچي په تار حـــلال دي

د شهيد افغانستان دي ارمانــــــــــــونه

پيرمحمد (کاروان)

عقرب -۱۳۹۴ -۱۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه چې غلې غلـــــــــې د چمبې غوندې درزا کوي
نجونې د لـــــــــــــفظونو مـــستې مستې شي ګډا کوي

رايې شه ســاحل ته مرغـــــلرې به در وشيـــــــندي
کله چې سخي سمندر شـــــــور کـــــوي غوغا کوي

ميـــــنه جـــــادوګــــــره ده پر هر چايې منلی ځان
څوک به يې په جار وايي خو څوک به يې په غلا کوي

دا ښکلې چې ځان يې په اوو پـــــــــردو کې و نغاړه
وګوره سپين سترګي هم ترې وېـره او حــــــيا کوي

لېږې يې سرونه دا کتار د بيـــــابان غاټـــــــــــول
دا خو تږو تږو مسافرو تـــــــه دعـــــــا کـــــوي

راغله او پر هاغه پاس کنډو بـــــاندې را واوښتـــــه
اې دا خو تورسترګې ده خو تـــــــکه شـنه رڼا کوي

ستا کاروان شاعر نه دی خو ته چې ورته موسکه شې
بيا نو دا ساده سړی په شعــر کې هم بـــــــلا کوي

عقرب ـ۱۳۹۲ ــ ۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نــه په ستن او نه په تار پسې روان دی
ګرېوان خيري ځي په يار پسې روان دی

دی د لـــــــــېچو له ليندو را وتـی غشی
مرغۍ نه و لي پـــه مار پـسې روان دی

په رباب کې په اوبـــــو او په بـنګړو کې
پسې ځي په شرنګهـار پســـــې روان دی

تر غچۍ ګوتې د زړه ، نيولی مـــــــينې
د ښکلا په ورک ديـــــار پسې روان دی

له نارو يې تش لفـــــــــــظونه ډکوينه
ځي د زانو په کتار پـــــــــسې روان دی

خيال کاروان ته رام پري پــــه کجاوه کې
زرين اوښ يې دی مهار پســـې روان دی

پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شـــاعران يـــو په نغمو يادوو خداى

ښکلـــــي ګورو ، پـــه لېمو يادوو خداى

خداى بلد کړو د توبو په مـــــــــــاتولو

غړپ کوو له پېمانو يادوو خـــــــــداى

شېخ د کانو په تسپو يادوي خـــــــــداى

موږ د اوښکو په تسپو يادوو خـــــــداى

د ژوندون په ګوتو برګى تســــــــــپې وايو

هم په ورځو هم په شپو يادوو خـــــــداى

يم هيرجن چې هير مې نه شي راته خانده

ســــــــــتا له شونډو اننګو يادوو خداى

ايا تونه دې په سترګو کې موســـــکي دي

ستا له سترګو پښتنو يـــــــــــادوو خداى

موږ کاروان د لېـــــــــونو ازادي غواړو

په کړى د زولنو يـــــــــــــادوو خداى

پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

موسکه شه جانانه ستا دمړواوښــــکوپه شان یـــم
راشه زرغونتال مې شه نرۍ نـــرۍ باران یـــــم

راشه دځلاندوسترګووالې توره شـــــــــــــــپه ده
لاره رانـــــــه ورکـــــــــــه مـــــسافردبیابان یم

ښکل دې چې پرتڼده کړمه ښکل دې چې سجدې کړم
خــــــــال مې کړه پرتڼده چې ددوو وروڅوترمیان یم

ته زما اختر زما سبب دخوشـــــــــحالۍ یــــــــــې
شین مې له خنداکړه یوماشوم غوندې ارمـــــــان یم

جاردې له خنداشمه چې شـــین دې له خنـــــــداکړم
ستاله برکته خودســــــــتوروډک اســــــمان یـــم

ستا پرتڼده پریوتم پـــــــــــــرڅـــان مې شک پیداشو
ګوره چې کاروان یم که ســـــــــتاڅریکه دپېزوان یم

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د څاڅکو په لپمو مې سمـندر لیدلـــــــی دی
په ټولو آیینو کې مې دلبر لیدلــــــــــــی دی

شهید مازیګری کوي شغلې لکه حـــــــــسین
شفق مې سور په غشو د شمر لیـــــــدلی دی

له زړه مې چې کړي جوړه وچو شوندوته کوزه
ورځــــــــــم پسې چا داسې کوزه ګر لیدلی دی؟

دا مستې مســـتې اوښکې چې جوپې جوپې راځي
دې پیغلو مـــــې په سترګو کې ګودر لیدلی دی

بتګر د تخیــــــــل مـــې جوړه وي بت د جانان
په روح کې زمــــــا کان یې د مرمر لیـدلی دی

ته پوې یې چې دا څنګه شو کاروان غزل غزل؟؟
دانن یې ایله یو نظر خـــــیبر لـــــــــیدلی دی

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په زړه مــــــــي ولـــــي راوريږي څه باران خـــو نه يي

هســــي مي درد راويښوي زمـــــــا درمـــــان خو نه يي

د مــــــــخ په پاڼـه بـــه دي څـــــه خوږه غزله ليک وي

سپينــــــه كـــتابه يـــــادوم دي دومره ګـــــــران خو نه يي

د خيال ځُـــــد ځُـد دي راته ډېر ډېر پــيغامــــــونه راوړي

دا مــــي خـطا وه چــــي ويـــــل مـــي سليمان خو نه يي

ستـــا د ستم د انــتــها به درتـــه څـــــــــــــه وايـــمه

د کـــــوم ظـــالم مـذهـب پيرو يې مـــــسلمان خـــو نـه يي

مــــــا به بې وخــــته لېونى كـــړې په اغـــزو به ګرځـــم

غيږ به رانه كــــــړې ښکليه باغـــــه بيابـان خو نه يـــي

د ژوندد وچ ساحل په مخ مې لمدې شــــــونــــــدې نه ږدي

شــنه سـمـندره زه دې څـــــه كـړمه توپـــــان خو نه يــــي

د نور پـه غشو مــــي له هسک نه په لېمــــــو کې ولـــي

نه راځـــي ستــوری د اسمان شوې مهربان خـــــــو نه يي

ښکليه ســــالار كــــــه مي د عشق د منزلونو نــه كـــــړې

بيا راته وايه چې درواغ وايې كـــــاروان خـــــــو نه ي

پيرمحمدكاروان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښار دهوښيارانو دی اوزه دغره سړی يمـــــــه
تورې زولنې راپسې ګرځي ليونی يمـــــــــه

ورکې مې تسبې دي دزنځير په کړی ذکرکـــــړم
زرځله شهيديمه او زرځله ژوندی يمـــــــــه

هره يوه مسره مې بس دتورو وينو لپـــــــــه ده
نه يمه شاعر دسروغاټولو کنډولی يمـــــــــــه

مانه شيشې مه تاووه زه خو څه څراغ نــــــــه يم
نه مرم په طوفان کې عجيبه اور اورکــــــــــی يمه

تاپه سپينولاسو باندې سين ته ورګوزارکـــــــــړمه
کانی ومه تور خو اوس له شوقـــه شين غمـــــی يمه

ځان مې په مريو کې دتار غونـدې پټ کــــــړی دی
زه دکومې چټې پرتټرباندې ځـــــــــونډی يمــــــه

کوڼ که وي جرس نو خپل ويده کاروان به ويښ کړمه
مـــــــات به شم په شرنګ دليونی دلاس بـــنګړی يمه

پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اخ ستا یادونـــــــه پې راتول ښه دي
پردیس حـــــواس مي غزلبول ښه دي

دغنمــرنګ پــه زنـــخدان مــي نظر
لیمه د بــــنګو پــه کـــــنډول ښه دي

لیژ التفات مي سوري زړه ته وکـــړه
ګرانه! پټري په دې کچکول ښـــه دي

مړه په ښکلیو کي نو څه توپـــیر دی
مړه پریږده يې ښکلي ټول ښـــــه دي

سترګي، لیمه، وروزي، بانه، خالـــونه
قاتلان ټول د دې کهول ښـــــــه دي

"ریحانه چاته ور یـــــــادیږې پوري"
"د چم په دښتو کي غـــــاتول ښه دي"

خالد(ریحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې نظر د کبرجنو ورتــــــــــه برند شي
لیږ دي پاتې پـــــــــه هنداره دغـه دند شي

د دې ښـــــــــکلو عجیبه غوندې بازار وي
کار دي نه وي، خو بس کار دي پکې بند شي

د ځوانۍ له زوره مستې هسې نـــه چـــــې
رانه مات دي په نازونو کې مړونـــــــد شي

دا پې مخي د پېریـــــــــــانو په شان بویه
خدای خبر چې په اسانه مـــــې په بند شي

د غزل جاغور دي تش کړمه پـــــــه حسن
چې را ډک مي د خیالونو کمربنـــــــد شي

ریحان پرېږدئ د څلورو سترګو جــنګ ته
فکر نه کړم چې قایل به د اوربنــــــد شي
خالد(ریحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

انـــقلاب وو له هيواده وو وتلي
زنده باد له مـرده بـــاده وو وتلي

په ظاليم پسي روان وو لکه غشي
اسويلي مــــو له فرياده وو وتلي

پوليتې مي ټپېدې د هيلو ورو ورو
څراغـــــونه مي له باده وو وتلي

دوه غمبـوري دي جانانه راسره وو
دوه جهانه مــــې لـــه ياده وو وتلي

ستا د سترګو له پېچلي فلسفــې نه
سواداره بې ســــــــواده وو وتلي

دريحان د غزلتـــوري مســافر ؤ
دخـــــــالونو لــه بلاده وو وتلي

خالد(ريحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جانان په روغو پښو روان دی او زه شل ورپسي
پـــــــه زړه چاودون به لنډوم دغه مزل ورپسي

ماوېل را وابـــه ړوي مخ رانه ور وابه يې خلي
نن مي نيولی وو تـــــــرکوره پــوري ګل ورپسي

سپينه خولګۍ دي لکه ســـوله تر دوزخ له اخوا
کابل زړګی مي په سکروټو کــړي مزل ورپسي

تا راروانی غبرګي سترګي په نازونوکړلــــــــې
ما ارمانونه کړل پياده دزړه په تل ورپســـــــي

په هديرو کي دشهيد وطن راو ګرځمـــــــــــه
دخيال څراغ وړمه په نيمو شپو کي بل ورپسي

دنظرغله به دي اخېر د زړه په غلاونيســــــي
ريحان اخيستی د لېمو په لاره پل ورپســــــي
خالد(ريحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د سترګو توره ګُذاره نـــــه کيږي
بې له تا ګوره ګُـــــــذاره نه کيږي

غېږه دي راکـــــړه اوبه رنګه ياره
د عشـــــق له اوره ګُذاره نه کيږي

راباندي مات چي مړوندونه نه کړې
د بنـــــــــګړوشوره ګُذاره نه کيږي

ما د غربت لـــــــه لاسه ډېره کړې
چا وېل بې مـــوره ګُذاره نه کيږي

تږى غاټول يـــــمه دتــږي دشتي
راباندي اوره ګُـــــذاره نـــه کيږي

مسافرۍ مي زړه اوبــــه کړ
ريحانه نوره ګُذاره نه کـــــــيږي

خالد(ريحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دې کیسه کې نه یمه چې شنه دي او که تـور بنګړي
بس چې سلامت وي مړوندونه، کوي شـور بنګړي

مات دي کړل؟ قربان دي شمه زر واري له نازه نه
زه خو لاژوندی یم درته رابه وړمـــــــه نور بنګړي

دې کوڅه کي ورو ځه! په زامـــنو بوره موراوسي
هسي نه په لیڅوکي دي واخــــــلي ګلي اور بنګړي

مـــــــــابه ترې د دوه ضرب او دوه پوښتنه وکړه له
دابه نو (کاروان) وو چي ځواب یې وو څلور بنګړي

دا خـــــــــو دي ریـحانه! دشاعري اروا ناز وړمه
هره پښنــــــــــبه دي شرنــګومه چي په ګور بنګړي

خالد(ریحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په هډوکو په خرمـــــنه پسي ګرځم
دلته شوې ده چـــــاودنه پسي ګرځم

دمرګي کچکول مي غاړي تـــه لوېدلی
د بـارودو پـــــــه بســپنه پســي ګرځم

زه پښتون يمه، د ورور په غوښو پايم
شه په خرپ په ورور وژنه پسي ګرځم

چـــي غاټول ته يې دخال زکات ورکړی
اوس پـــــه هغه غونډه زنه پسي ګرځم

ستا تصوير مي که په زړه کي روغ پيداکړ
په سکروټـــــــــو کي دي ننه پسي ګرځم

چي يې سيوري تـــــه دمه وکړم ريحانه
دخپل ځان په ورکـــــه ونه پسي ګرځم

خالد(ريحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما خو را پہ زړه دي، تـــــــــاته یادیدي نازکې؟
تودې تودې غــــــرمـــــې، هغه سرې سرې مچکې

لومړی ځل یې په کرس کرس په غصه کې دي خندلي
لومـــــــــــــړی ځل په جوزا کي وربدلې دي څپکې

په زړه مي یې ګلابه!! تابه هم ســـــــــتایم قربـــــان
غاټول مي تخیل ته دښکلا ایښي تلـــــــــــــــــکې

چي سترګو ته دي ګورمه نظر مي نوراني شــــــي
د حسن له اسمانه دي راښکته ملایــــــــــــــــکې

تخنیرم، په لاسونو مي نـــکریزي کشیدکـــــــــــړې
ریحانه! له غمبورو مي درټولي کړه پیچـــــــــکې
خالد(ریحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه وخــــت ؤ هی موضوع به سندریزه وه لیلو
چـــــــــي سوله به د هر کتاب سریزه وه لیلو

پیري د عــــــاشقۍ به دي لــــه ډاګه ډاګه ویشتم
دا کوډه دي د ســــــــــترګو لــه تعویذه وه لیلو

غوصې ته به دي څه خوږه مسکا کړله ورګډه
ادا دي په هر حال کي سولـــــــــــییزه وه لیلو

زما نبض دي وکوت د خولګۍ نسخه دي راکړه
په دې باب دي څېړنه هر اړخیزه وه لـــــــــیلو

بڼو وروزو پیچکو دي کړ زړه رانه ولجـــــــــه
حمله دي ترتیب کړي ډلییزه وه لیـــــــــــــلو

قربان مي دي کړې زر غزلي ځکه له خـــــبرو
لهجه دي خوندوره سیمییزه وه لیـــــــــــلو

ریحان دي پوکی ورکړ د باړخو شــمو ته ورو
ته موسکه وې د شنه خال دي کلیــــــــزه وه لیلو

خالد ریحان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

وړمه راوړم، راوړمـــه وړم، وړمه راوړم سکروټې
دجنـــــــــــګ له لاســه په لېموکي زنګوم سکروټې

تاوده یادونه دي شپـــــــــه شپــــــه پوکــی ورکوي
دزړه نغري کشي مي وي سرې ترسپېده دم سکروټې

چاپه دې ځمکه دبـــارودو بزغـــــــلی کرلـــی؟
په سویو ګوتو بـــــــــاندي لــوّ کوم رېبم سکروټې

دلوغړن دوران کیسې کړي دسپـــــــــرغۍ په ژبه
ورسره ناست یمه ورو ورو راغبږوم ســــــکروټې

کټ کټ خنداته مغرور یار غوصه ورګډه کــــړله
مطلب یې داوو چي په سرو ګلو شیندم سکروټــــې

دحسن تاو ته دي تسلیم یم لاس په سرګرځـــــــــوم
په سره غرمه کي دي لمبه کړمه منم ســـــــکروټې

ریحانه زړه مي د دوزخ وطـــــن له اوره ډک دی
ښکاریږي اوښکي،خو له سترګــو څڅوم سکروټې
خالد(ریحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشئ دي واخيستې له ځانه سره غم پاتي شو
په هره څـــــــوکه د بڼو په څوکو نم پاتي شو

د هر ازغي په سر دي ګورم ګلورين يادونه
د هر ازغي سر مـــــي تڼاکو ته اړم پاتي شو

ستا له يادونو سره غــلى غـلى تــک راکوي
غم دي زما د زړه په سر لـــکه لــړم پاتي شو

د ځواني ګل دي څه بې وخته خزان ورژاوو
ژوند مي په څوکو د ازغو لکه شبنم پاتي شو

دى ترى تم دي غنمرنګ حسن غزل دې رانه
خيال مي چاودلى ورپسې لکه غنـــــم پاتي شو

ريحان چي ستــــــا د بيا ليدلو تـــــــــمنا لرله
هغه ارمان يې خاوري ترقدم پاتي شو

خالد ريحان اروابناد محيب الله بهرام ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یار ځــــــــکه د شونډو د شکرو مـاته ست کوي
مال چي ورکوي د خداي په لار کـــي برکت کوي

کاڼي ته چي لاس کـــړم نو دپـــــاسه دا اواز راسي
څله يې دخــــــداي له ذکـــــــره باسې عبادت کوي

زړه که ورسپارې نو بېرته روغ په ګوتو نه درځي
ښکلي هميشه په امانت کي خيانـــــــــــــت کوي

چا توره اخستې ده په دې دنيا خپل حق غـــــــــواړي
څوک ودې ته ناست دي چي حساب به په قيامت کوي

زه د شک په سترګه د لستوني مـــــــــــار ته وګورم
دوی وايي درویش خو د دوستانو هم نفــــــــرت کوي

درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چي نه بيا توره پورته سي نه سر پـه وينو رنګ سي
بـــــــاداره دغه جنګ دي د وطـن آخري جنګ سي

که زړونـــــــــه سره يو کـــړو او لاسونه سره ورکړو
دا کاڼي به لـــــعلونه ســـي، او دا بوټي به لونګ سي

تر څو به دوی پـــــــــه کلي کلي ګرځي دا به وايي
چي دا مېنه دي ورانه سي او هغه کور دي رنګ سي

زموږ ځلمي چي جنګ ته هڅوي نــــــو ور تـه وايي
چي هسي که مو کښېښودې نو توري به مـو زنګ سي

که ګورې له لستونيه به يې سور خنـــــــجر راووزي
درويشـه! چي روان درسره څوک دلته پر څـنګ سي

درويش(دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له بدو څرنګه لاس واخـــــلي چې ضمير نه لري
شيطان به وتړي په څه بـــــاندې، زنځير نه لري

هر څه په خپله خوښه کاندي، بل ته غوږ نه نيسي
زړه د بدن داســــــــي باچا دی چې وزير نه لري

خپل خيرن زړه به نو په کومـــه رڼا باندې وينځي
که سړی ټول عمر خوشاله وي او ويـــر نه لري

زما زړګـــــی به هم تل نه ګوري د غـــشو لاره
او ســـــــتا بانه به هم مدام داسي تاثير نـــه لري

دا دومره ژر چې ټولوي درويشه داسي ښــکاري
چـــــې له جهانه د تګ نيت د ښار امير نه لـــري

درويش(دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دامنـــــم چي نه څراغ يـم ،نه سهـــــــاريم
مگربياهـــــــم دتيارو دسترگوخــــــــــاريم

مـــــا و تا بـــــــه هم اخرغـــــاړه غړی سو
دا په دا چي ته ښيــښه يې ،زه غــبـــــــاريم

ستــــــــورو تاسي لاڅــــــه نورانتظار وکړئ
زه دمځـــــــــکي دسپېرو خـــــــاورو په کاريم

خوښه ستاده چي په کوم شکل مــــــي غواړې
زه خوچـــــــاوته اغزی چـــــاته بهـــــــاريم

زه درويش بيرته دځـــــــــــان په طرف باندي
را روان يم خــــــــو تراوســـــــــه لاپه لاريم

درويش(دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هيڅوك نه غواړي چې ښكلي پرېشان شي
بس لـــــــه لرې ورته وګوري روان شي

دا چې هره ورځ ورکـــــيږي دلته زړونه
هسې نه چې ټول په تا بــــاندې تاوان شي

زړه مې ستا ډېرو بې ورو داسې نرى كړ
چې رقيب شړې نو هم زما ارمــــــان شي

په وړه خوله چې كــــــــوې لويــه خبره
دا ستا غشى ولې لوى تر دې كــمان شي

د درويش خاورې وجود به هم سره زر شي
كه دې شونډو ته نږدې لكه پېزوان شــــــي

درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دوير اووېري زمـــانه څومره اوږده شوه دلته
ځوانه راغلي وه بـــــــــلا ،داده زړه شوه دلته

هســـــــــــي خوتوره کله وږي پاتي شوي نه
خودا اول ځل دی چې دومره بنه مړه شوه دلته

هغه وخت لاړ چي که به چيغه هم راپورته شوله
نو پـه فــــــــضا کي به بــدله په نغمه شوه دلته

ســـــــــتا دراتګ اندازه داسي موږ ته ولګېده
چي لــــــــه ګرځونو پا که هره آينه شوه دلته

خوشحالي کله ددروېش کره ورتـــېره نه شوه
تر تابه راغله اوکرا ره به ويده شــــــوه دلته

درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

روڼې اوښکي مي را اوري په لمن کي
وړم به یار لره دا ســـتوري په لمن کي

مقدره دا دي زړه رابـــــــــــاندي وسو
که دي نشته خوارۍ نوري په لمن کي

بیا به سر د زورور په وینو رنګ وي
وي به کاڼي د کمزوري په لـــــمن کي

دا احسان دی د سپرلي چي ستا له لوریه
ګلان راوړي تر موږ پوري په لمن کي

د درویش هره مصرع دګلو ځانـــــګه
خوشبویی یې د هر توري په لمن کـــي

درویش درانی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مجنون غونډې څه خلک،د لیلا غونډې څه خلـــــک؟
هر دور دي لیدلي ما او تا غونډې څه خلـــــــــــک

له ښاره د هیندارو سوداګر باسي پـــــــــــه زوره
خپل شکل ویرولي دي بلا غونډې څـــــــــه خلک

زیاتیږي ورځ په ورځ دلته د درد غونډې وګــــــــړي
پیدا کړې لویه خدایا د دوا غــــــــــونډې څـه خلک،

د اوښکو په شان تت کـــــــــاندي نظر زما ده سترګو
همـــــــــــیش راځي و ماته د ژړا غونډې څه خلک

(ژوندۍ ده په په ژوندون کې یې شک مـه لره(درویشه
لا شته په دې تـــــــــولنه کې ده سا غونـدې څه خلک

درویش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چی دښمني يې ختم و نه ګڼي بيابه راځـــــــــــــي
د غريبانو ډيوې پام کوه هـــــــــــــــــوا به راځي

د جهان ښکلي کهکشان غونـــــــدی په ډله راغـــــلل
زما جانان خوی د سپوږمی لري تنها بـــــــــه راځي

د لمر و جنګ ته به ملګري ما يواځي ليـــــــــــږي
بل که راځي نو هم سايي غونډې تر شــــــــا به راځي

لينده که هر لور ته کړي سمه خـــــــــو هدف يي زه يم
غشې که هر طــرف ته خلاص کړي نو تر ما به راځي

په دوو خـــوا خـــوږو کی به يو راځي ضرور درويشه
که جانان رانــــــغې و مــــــــــاته نو ژړا به راځي

درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له اشنا سره کاته غواړم چـــــــي وشي
کېدای نه شي مګر زه غواړم چي وشي

چي د ښکلو پام و ماته هـــــم را واوړي
په دې اړه څه نا څه غواړم چـــي وشي

دا چي نه غواړم راتګ ســـتا خو نو دلته
هغه کېږي چي زه نــــــه غواړم چي وشي

په لـــــــېمو خو مو ډېر څه سره بیان کړل
څه خبري اوس په خوله غواړم چي وشي

اشـــــــــــنا وایـــــي یو باران د تېرو غشو
اې درویشه! ستا پر زړه غواړم چي وشي

درویش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

موسم بدل دی ښايي تللي مرغان بېرته راســـي
وخپل وطن ته دکډوالو کاروان بېرته راســـــي

ستاولونه ولونه زلفي وباسم له خپلـــــــه خياله
يوساعت پس که ګورم دغه ماران بېــرته راسي

بېلتونه دا ځل دي نوعمردومره لنډسه چـــــي زه
په لمن اوښکي وچوم اوجانان بېرته راســـــــي

چرته که کاڼی او تـــــــــــندی بياسره وجنګېدل
منځ ته به زخم دګـواښ کړوني په شان بېرته راسي

درويشـــــــــه داسي به ونه سي چي زموږ هديرې
سپين ږيري وګـــرځوي ټول او ځوانان بېرته راسي

درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځي پـــــــه بدو کې تر پايـــــــــــه ، نـه وېرېږي
دا اُمت هم اوس له خـــــــــــــدايـه نه وېرېږي

چې وي پروت پر خزانــه هغـــــــــه خو مار وي
ډُوی به ولې له بډايـــــــــــــــــــه نه وېرېږي

!دا وطن داسې وطن نـــه دی اشنـــــــــــــــــايه
چې اشنای به له اشنـــــــــــــــــايه نه وېرېږي

زه وېرېږمـــــــــه که نـــــــــــــــه،ته بنه خبر يې
خودبنمن وته مـــــې وايـــــــــــــــه،نه وېرېږي

درويـــــــــش اوس هــم مار له ستوني نيوی نه شي
دومره ده چـــې ترې له وړايــــــــــــه نه وېرېږي

درويش دُرانی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما د اوښکو څاڅکې دي، جهان دی، نور څه نه شته
باران دی او باران دی او بـــاران دی، نور څه نه شته

کوو یـــــــــې، که هر څو د مستې مینې په سودا کې
تاوان دی او تـــاوان دی او تاوان دی، نور څه نه شته

که زه ورځنې ژاړم او کـــــــــــه زه ورپسې ژاړم
جانان دی او جانان دی او جانان دی، نور څه نه شته

زما په شان به ته هم یو وخت وایـــي چې په ژوند کې
آرمان دی او آرمان دی او آرمان دی، نـور څه نه شته

درویشه! چې دا دوه جهانه دواړه پرې روښـــــان دي
قرآن دی او قرآن دی او قرآن دی، نور څه نـــه شته

درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه به دې نه وي خو رضا به شي زه داسې یمه
مـــــــا پورې مــه کینه زما به شي زه داسې یمه

مه غـــــــــنمرنــګه! داسې ړنګه غاړه مه راکوه
زما د هر مـــــابنام سودا به شې، زه داسې یمه

د لیونتوب پیښې مـــــــــې مـــه کوه، خبره واوره
دا ټوکې نه دي په رښتیـــــا به شي، زه داسې یمه

سترګو کې دشت، لهجه کې تنــده په نظر کې لټون
راځه قربان، خو وارخطا به شـــې زه داسې یمه

ته به وې ځنګه، چې ممتاز درګورم ځنګه به شې
خو چې ما ګورې په ژړا به شـــې، زه داسې یمه

ممتاز اورکزی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بــاوري اوســـــــــه خـــپل گـــمان سره خبرې کوه
لـــــــه ځـــــانه ځـه ،بیا راځه ،ځان سره خبرې کوه

که شــــــوې تنـــها لکه دفتر کښې په مېز ایښې غنچه
په مــــــــــخ مســــکا ســاته ګلدان سره خبرې کوه

دې کــــــتابونه ســــــره کښینه،دې البم ته غوږ شه
دا ســــــــتا جـــــهان وو،دې جهان سره خبرې کوه

ځه،لکه خوب په ځان راخور شه،لکه خوب وینه ځان
بــــــــــل شـــه،فانوس شه،شبستان سره خبرې کوه

لـــــکه ســـــــــــحر په هلو ځلو کښې د خلقو پټ شه
لـــــکه ســــــــــــکښے ماښام آذان سره خبرې کوه

لکــــــــــــه روان کاروان د خپلې ښکالو ردهم واوره
لکـــــــــــــــــه جرس تمام کاروان سره خبرې کوه

مـــــــــــــــمتازه ورځ خو د مخونو په کتو تېره شوه
شپـــــــه ده،د ســـــــتورو ډک آسمان سره خبرې کوه

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

رحیمه!!نه کوم له ډاره خوارې خوارې سجدې
ترتا دې اورسي زما مستې خمارې سجدې

دلته یو کس دی ځان ته وایي د جنت ټیکه دار
یو زیږ ایمان دی ورسره او څو بیمارې سجدې

اې! ته هغه یې چې سینګار دې پرستش کړی دی
اې ! ته هغه یې چې کوي درته هینداري سجدې

ستا ساده توب خو ته بې حده مزیدار کړې کنه
دې عاجزی خو کړې بې حده مزېدارې سجدې

نه مې څه کار تا سره شته،نه ماملـه تا سره
پرې مې ږده وا سړیه څه راپسې شمارې سجدې

اوس ما ته څه پته ده؟ څنګه به وي حال د زړونو
خو تندي ټول تیار دي ټولې دي تیارې سجدې

ممتازه هغه نڅاګره مونځ ګذاره هم ده
څه بخت لري د دې ظالمې ګناهګارې سجدې

(ممتاز اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لا تــنهـــايي احســاســـوم لا تــنهـا چـرته یمه؟
زۀ یـو ویشلے وجـــود، زۀ لا زمـــا چرته یمه؟

لمحه لمحه تیکه تیکه خـورمه خپل ځان لګیا یم
بلا تۀ چـــرته ئې؟ راځـــه زه به بیا چرته یمه؟

نن سبــا تۀ چرته ئې یاره؟ څـــه درک څــه پته؟
اوهـــو! رایاد شوو یـاره زه نن سبـا چـرته یمه؟

د ځان د ننه د بندي باغي په خوا کښې ناست یم
خــدایـه د نور صبر، د نورې چپټیا چــرته یمه؟

مـمتـازه ټوله دنیا ده زمـــا ځــه وي به چې وي
خـو که ریښتیا وایـــم د ټـولې دنیا چـــرته یمه
ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه کښې به خدا ے دروړم درود به په لیمو کښې دروړم
زه بـــــــــــــــــه نورونه د رڼا په پیمانو کښې دروړم

ډیر مــــــــــــې زړه کیږي چې پینځه واړه آذانه دروړم
دا ســـــــــپینې شمعې د یو پاک آهنګ جامو کښې دروړم

د روح راحـــــــــــــل کښې به قرآن درته ډالۍ کړم یاره
د مـــــــــــــــــینې ټکي به تمام په کلیمو کښې دروړم

د لیــــــــــــــــــوني زړه د دعا شال به درولیږمه
او باقــــــــــــــي ځان به د ګلونو په وږمو کښې دروړم

د مـــــــمتاز خدایه!! څه نرے نرے باران را ښکے دے
غـــــــــواړم دوه اوښکې د موسم په رنګینو کښې دروړم
ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه ښــــــه خبر نه ښه خبره له وطنه راغله
زخمـــــي زخمي هره کوتره له وطنه راغله

ما په ګنـــډلو شونډو سخته زمزمه کړه کنه
ساندو کښې نغښتي وه سندره له وطنه راغله

يو د عــربو د صحرا شګو ړوند کړے ومه
بل مــــــې پاګل سر ته ډبره له وطنه راغله

ما يوې هيلې پسې خپل وطن نه کوچ کړے وو
هـــــــــغه په ما پسې اوتره له وطنه راغله

لکـــــــــه کاغذ د چا په نوم ليکلے والوتمه
يوه ســـــــــيلۍ وه زوره وره له وطنه راغله

ما مســــافر چې سترګې پټې کړې بيا اوشو کرم
څـــــــوک نظاره شوه ،تر نظره له وطنه راغله

باچـــــــــا خاني او ماتم دواړه زنده باد ممتازه
خامتــــــــــا سره د تور څادره له وطنه راغله

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه تور څـــــــــادر یم احتجاج یم بده ولې مني؟
زه تبـــــــــاه حال تباه مزاج یم بده ولې منې؟

یاره ! مفتــــــــــي یې فتوا ګر یې بده نه منمه
یاره! منـــــــــصوریمه حلاج یم بده ولې منې؟

باداره ! تا وییل خــراج راوړه ،ما ځان راوړے
باداره! وا مې خله خــــــــراج یم بده ولې منې؟

حکیم جي! ما هغه نښا کښې دے سکون موندلے
مــــــــــداح د برجو مهاراج یم بده ولې منې؟

منم د رنـځ غوندې خپـــــل ځان ته لګیدلے یمه
خو د خپــــــل رنځ خپله علاج یم بده ولې منې؟

ته بـــــــــلاول یې ما منلے یې په سر او سترګو
چــــــــې ستا تر ښنګ لکه کماج یم بده ولې منې؟

مــمتازه!! ما ورته وییل چې ته بي شک رباب یې
اوس د رب کړه دي زه دې باج یم ،بده ولې منې؟؟

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چـــــــــغې په لالي پسې خوبونو کښې وهم
دا شــــــپيلۍ باید چې جګو غرونو کښې وهم

ته خو څه سیګرټ او روپۍ نه يې له ما ورکه
تا پـــــــــسې هم ګوتې په جیبونو کښې وهم

جـــــــار دې له نامې شمه حسين پکښې راځي
ځـــــــــــان درپسې ټولو ماتمونو کښې وهم

خدا ے زما ګمان کښې په پوره معنا موجود دے
زه بـــــــــــنده لامبو په سرابونو کښې وهم

هـــــــو! پورته کوم ګڼو غرونو کښې خپل غږ
هـــــــو! خپل مخ په دې ګڼو مخونو کښې وهم

تا پســـــــې په ښپو نه ځم څپلې نه غواړي ميخ
ځـــــــــــم په لاسو میخ به لاسونو کښې وهم

اے عــــــــلامه! وه علامه! زه يم ستا په شان
نوم مــــــــمتاز او لاس ډیرو کارونو کښې وهم

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو نــــــــــیم بدن جادو جادو کمال کمال وي خدایه
نه یـــــــــــې ثاني وي په اسانه نه مثال وي خدایه

مونږ معاف کوه .مونږ ساده ګان یو ،بندګان هم یو
دا یو نیـــم کس په مونږه هسې ذولجلال وي خدایه

زه بـــــــــــه تر څو پورې د تندې انتها شرموم ؟
تر کـــــومه پورې به زما دغسې حال وي خدایه؟

زرګـــــر دې تول عمر زرګر وي شکایت نه کوم
خو دا کـــــــــلال به تماي عمر کلال وي خدایه؟

ته قیــــــــــــــامت راوله بې شکه زه ځواب نه لرم
خو که بنده دې یم نو زما په خوله به سوال وي خدایه

کاش هـــــــــــغه څوک راشي او یا تر هغه چا ورشمه
چـــــــــــې هو بهو زما په شانې په جنجال وي خدایه

مـــــــــــــــــتاز همدومره لحاظ غواړي له دښنه ځینې
چــــــې په بې رحمه اذیت کښې خو مې سیال وي خدایه
ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډیر په ځان ظالم وم.په ځان ګران ومه چې وم
زه هـــــریو کردار د خپل داستان ومه چې وم

مــــــــــا لویدلي قبر کښې دفن کړئ مسلمانو
زه مــــــــالک د داسي یو مکان ومه ،چې وم

اوس خـــــــو خیر نه د چا په شان یم نه به شم
هو! یو وخت کښې زه د چا په شان ومه،چې وم

تا چې غـــــــــاړه راکړه ما ته څو کالونه پس
بیا هـــــــــــم درته هغسې جانان ومه،چې وم

تار وم ،په ربـــاب ،په سریندې که په ستار وم
ما ضـــــــــربې خوړلې په لړزان ومه،چې وم

څو داني لونـــګ کفن کښې هم راسره کیږدئ
ســــــــــخت د لونګینو په ارمان ومه ،چې وم

ما ته خو مـــــــــــمتازه هغه اوس هم آیینه وه
اوس هم ورته هغــــــسې حیران ومه ،چې وم

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه اکثر چــــــــا پسې خراب شم .بیا اکثر ښه شم
خو خیال مې نه کیږي چې دا ځل دومره زر ښه شم

وا مـــــــــــــــلا!! زه هغه لالي پسې تباه برباد یم
غرق شـــې پیریان نه دي چې زه به په منتر ښه شم

چـــــــــې مې د زلفو سره باد کړي لیونے شم خدایه
چې مـــــــــي بندي کړي په حلقه کښې د نظر ښه شم

کاش مـــــــــسیحا!! زه هم څو وخته وینې ،وینې شمه
کاش مســـــــیحا!! بیا یـــــــکایک لکه پرهر ښه شم

چـــــــــــې توبه اوکړم له شرابو نو میین شم په چا
که دا مې حال وي خدا‌ے راستي که تر محشر ښه شم

مه ځـــــــــــه قسم د‌ے د ماښام په شانې تور سوځمه
کښـــــــــــینه چې لږ لکه نیمګړ‌ے مازدیګر ښه شم

ممـــــــــــــــتازه ځم عبدالغفور سره تبلیغ ته ځمه
خو زه ډاریږم هـــــــــــــسې نه چې سراسر ښه شم

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چــــــې بيـــــا لالي پسي خفه شم بيا نشې اوکړمه
کاش ماضـــــــــي راشي او زه بيا هغه نخرې اوکړمه

زه چرت وهم چي ما په ځان کومې کانې او نه کړې؟
زه چرت وهم چې اوس په ځان کومې کانې اوکړمه؟

زه مــــــــــــــــړې سندرې پسې دوه رکاته نفل کوم
رکوع کښې هاے هاے ،او سجدې کښې به ټپې اوکړمه

وعـــــــــده يې دا ده .چې جنت کښې به مزې کومه
خو شــرط يې دا دے چې تمام ژوند بې مزې اوکړمه

وطن مې ړنګ .ژوند مې تباه،هيلې مې خاورې ايرې
نورې د خـــــــداے د کړنو څومره تماشې اوکړمه؟

يو تبليغي، يو مــلا جان ، يو هغه مست پير صــاحب
ايمـــــــــــــانه!! وايه کنه چا سره لانجې اوکړمه؟

مـــــــــــمتازه تور څادر له غاړې تاوومه ،ځمه
د باچـــــا خان بابا مزار کښې به څو شپې اوکړمه

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه بــه اودهٔ شمـــــه خو سترګې به په ورهٔ کیږدمه
زه ښـــــه پوهیږم چې د څه خانه کښې څه کیږدمه

څه عجـــــیبه مزل راپیښ دے ،په دې نه پوهیږم
زادِ ســــــفر کښې مازغه کیږدمه که زړه کیږدمه

ته د هـــــــوا غـــوندې راځې او که هوا سره جې
په هر حــــــــال زه به یو څراغ په دیواله کیږدمه

خـــــــو د زړه حال دے ،پیرایه بې شک بدله سهې
په لاس دې خولهٔ کیږدم که لاس په خپله خولهٔ کیږدمه

زه د شـــــــــپې خپله تنده واغوندمه .پریوځم یاره
خو ســـــــــتا تصویر سره رڼې یخې اوبه کیږدمه

لالیه!! مـــــــــا له ښاره سر کښې ده سودا راوړې
لالیه! څنـــــــــــګه یې د ستا په زنګانهٔ کیږمه؟؟

ممـــــــــتازه کاش زما ارمان زما په ژوند پوره شي
چې دښـــــــمن وایي وسله کیږده ،زه یې نه کیږدمه

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ارتـــــــــــــداد دکاندارانو کړم مردود صنمې
راځه جمــــــــــعه ده نن جوړه وايو درود صنمې

د دي رټليـــــــــو فتــوي ګرو ،پروا ولې اوکړو؟
راغـــــــــــاړې وځه يادوو .رحيم .معبود صنمې

ما ته ليــــــــدلې له نــــــزدې يې ګلا بڼې جينۍ
ما نا ديده ســترګو ته خار کړو خپل وجود صنمې

زمونږ پنډوکي کښې لونګو عسکر سم مدهوش کړو
هـــــــــــغه عاجز لټول پنډو کښې بارود صنمې

زمــــــــــــا دا خړ ځادر .او ستا دا زعفراني لوپټه
زمـــــــــــونږ تر مينځ د احترام دي دا حدود صنمې

ما ســـــــــــــــتا چشمانو ته بخښلي ،د کجلو لکۍ
اے!! رابـــــــخښې به اوس د بنګو يو نيم دود صنمې

په حـــــــــمد الله ارباب به رسم ستا انځور کړم ګوره
ممـــــــــتاز يم در به کړم رنګونو کښې نمود صنمې

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښار ته، بازار ته ، خريدار تـــه به دي اورسوي
زخمه! تصوير يې کړې اخبار ته به دې اورسوي

مينې ته وايه، چې وحشت خـــو به دې جرم بولي
دعا ته وايه چې آزار تـــــه به دې اورســــــوي

خياله! لفظونه که ګونګي دي خـــــو کمال هم لري
تهٔ باوري اوسه اظــــــــــهار ته به دې اورسوي

ګمان حيران پريښوم،دشک په څلور لارې کښې زهٔ
يقيــــــــــــــنه تا وييل انکار ته به دې اورسوي

ممتازه نور له ســــــنګ پرستو بغاوت په کار دے
ګني د غرو به دې کـــړي غار ته به دې اورسوي

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په ژوند کښ دغه مرحله څه وي خو وژنی سړے
د درزېدلي زړۀ مزه څه وي خو وژني ســــــړے

کۀ د اقرار کۀ د انکار وي خو بس دومـــره ده چې
د جانان هره فېصله څۀ وي خو وژني ســــــړے

د چا ګېدے ګېدے ديدن په سړي سر چورلـــــوي
د چا خالي خالي کوڅه څۀ وي خو وژني ســــړے

د يار په زړۀ په ناخبرئ کښي عمر نۀ تــــــېرېږي
د سړي خپله اندازه څۀ وي خو وژنــي ســــــــړے

زۀ ورته ياد يم زۀ تري هير يمـــــه راځــي نه راځي
دا ګډه وډه عقيده څۀ وي خـــــو وژنــي ســـــړے

منصوره وخت چي يي معلوم وي نو بيا هم ښۀ وي خو
ده نامعلومه وخت وعده څۀ وی خو وژني ســــــــړے

محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لمبه مې د لوګي زړګي نه هـــــــله پورته کيږي
پرده چې د رازونو نه مې کـــــــله پورته کيږي

د ميني په ميـــــدان کښـــــې الله دومره برياڵی کړم
اوس سر که ښکته وړمه خــو په خپله پورته کيږي

چې يوړل تري خــزان هغه خوشــبو او ښکلا دواړه
په ډېــــــره بې وســـــــئ بوره د ګــله پورته کيږي

د ميـــــــنې محبــت په باب چې نه پوهيــــږي بيا نو
دا بعـــــــضی بعضی خلک راته څله پورته کيږي

هغه چې پـــــکښې چا د يو مين ژوند فيصـــــله کړو
نامه د جانان اوس هم د مقـــــــــتله پورته کـــيږي

محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ده زړه خبره چې د خولې نه بي خيالۍ کښې اوځي
لکه چي ساه د ګناهـــــــنګاره په نرمۍ کښې اوځي

په هــــــــــر واده کښي د ډولونو وهل نۀ دي پکار
دلته اکثر د کوره مــــــــــړي په ډولۍ کښې اوځي

ستـــــــــــا د ځوانۍ دا عادتونه درپه غاړه نه شي
ډيري خبـــــــــري د سړي نه په پيرۍ کښې اوځي

پۀ محبت کښې يو مقام وۀ چي تنها به خه بنــــــۀ وم
اوس داسې وخت دی چي مې ساه په تنهايۍ کښې اوځي

هغه کۀ هر څو مړکيده له درده چــــــــــوپ پاتي وۀ
اوس به يي ځـــنګه جنازه په خـــاموشۍ کښي اوځي

منصــــــــــــوره ما ورته وراوکــــتل زۀ څۀ خبر وم
چې پس له دې نه به مې ژوند په ملنګۍ کښې اوځي
محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته چې په کــې وې د ســــپرلو او د اختر کلی و
ځومره ســپېره شو ، زمونږ ځومره بختور کلی و

چا راته وویل چـــې اوس کلـــــــی ډېر نه یادوې
ما ویل کلی خـــــــــو اشنا! د چا په سر کلی و

نه خو یې زه ســینه کې ځای کړم ، نه دلبر یې راله
نه جـــــــــوړ زما کلــــی وو نه مې د دلبر کلی و

سورناچیان" لاړل چې پټیو کې یو یو تن یې ولید"
هم یې ژړل ویل یــې دا خو د اشر کلـــــــــی و

چې جانان تلو نو چا ســتا مینه ور په زړه نه کړله
"منصــــوره" ښه د زړه د درد نه دې خبر کلی و

محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که په زمــکه وي خو ستــــــورى د اسمان شي
په جانان چي سوک مـــين شي نو جانان شي

په سپرلي کښـــــې وطن ستا په رنګي ښکاري
په خزان کښـــــې خو ښېخي زما په شان شي

دنيا ښکلې دي دنيا يـــــــــــــــي ښائستونه
خو يو ته يي چي سړى درته حـــــيران شي

مرګ يې څه د ارمانونـــــــــــو وي خدايه
د چا ټول ژوند چـــــــې ايله د يو ارمان شي

ستا د خوانه چي سوک ځې نو داسې لاړ شې
چې تمام عمر په فـــــــــکر کښې روان شې

زه د خيـــــــــــــل غمه په دي خاطر ويرېږم
که په ځان شومه نو ستا غم به په ځان شي

د جـــــانان نظر يې هلـــه په نصــــيب شي
چې د دار په ســــــــر منصوره اوېزان شي

محمدګل(منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ارماني کور کې اوســــــــېږي ارماني کور ته راځي
ځيـــــــــنې خلک بې تپوسه د زړګي کور ته راځي

دروازه يې راته لر کړه ويل يې مور درته غوسه ده
په دې نــــــــيمو نيمو شپو خو ليوني کور ته راځي

ستا د حسن به څه وايم که کوه قاف ته چرته لاړې
دا مې واوره درســــــــره به ښاپيري کور ته راځي

خپـــــل بچي به ورته داسې د پردي په شــــانتې ګوري
څوک چې مونږ غوندې ملګرو عارضي کور ته راځي

چې د مينـــــــې ناکامي يې د خـــــپل کلی نه بهر کړي
هغه خلــک څه ژوندي وي بس ژوندي کور ته راځي

څنګه زړه نه به مې وځـــي هغه پېـــــغله چې ويل يې
زه دې مړه شم که هغه مې په مرګي کـــور ته راځي

ستا"منصور"کلي کې نشته ستا"منصور"چې چرته راشي
د خپل کور د تلو نه مـخکې پخوانــــــي کور ته راځي

محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا ســـتا په دي نــرۍ نرۍ خندا که غزل جـــــــوړ شي

دا ســـتا په خيال به ځــنګه وي په تاکۀ غزل جوړ شي

وﷲ چي عـــــــــقيدي به ورته ټولي په سجـــــــــــده شي

زمــــــــــونږه د مـــــــــــينو په دعا که غزل جوړ شي

پکار خو ده چـــي غرونه ورته هم په خوځـــيدو شــي

د دوو مــئينو زړونو په درزاکۀ غـــــــــزل جوړ شي

د زړه ســـــــــــترګي به اوښکي ورته توي کړي د مـينو

زما د محبت په انتهــــــــــــــا که غـــــــزل جوړ شي

چي دومره سوک مايوسه شي چي مرګ ته غاړي وځي

منـــصوره داسي خـال کښي په وﷲ که غزل جـوړ شي

محمدګل(منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېره موده وشوه چې يم ، په داســې کور کې ويده
په خاموشيو کې راويـښ شــمه ، په شور کې ويده

په خــېټه وږی يم ، خو ســترګې مې مړې دي خدايه!
زما غربـت کرارۍ پروت دی ، په تـش شکور کې ويده

نه پـــــــرې باران اوري ، او نه د غوښو بوی ختم شو
د يويشــــــــــتمې صدۍ خلـک دي ، په اور کې ويده

دده په وړاندې په يـــــــــوه کمـــره کې څه ونه شو؟
اوس هم لا پروت دی ، يو سړی په يو انځور کې ويده

باقره! بيا مــې دی د ذهن په حمـــــــــل کې يو خيال
لکه د دوو مياشـتو ماشوم چـې وي په مور کې ويده
باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هېچا ونـــــه ليدې زمـــــــــا د ژوندانه تنـاكې
په ډېرو چيـــغو مې را وختې په خوله تنـاكې

د وخت غـربت، د ژوند لټون، او انتـهـا د مينـې
د چا لاســونه، د چا پښــې، او د چا زړه تنـاكې

اوس به مـې تـنده ماته كړى وى پرې تږى يمه
د خداى نه ځار شـمه اوس نه كوي اوبه تنـاكې

چا ټـــــــــكولو ټوله شپه زه ويده شوى ومه؟
ســحر وختـي مې وليدې، د كور په وره تنـاكې

باقــره! ما په داســې ښــار كې زندګي تيره كړه
چې نه ســــــــندرې خلك پيژنـي، او نه تنـاكې

بــــــاقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ګرځېدمه ، په خپل سيوري پسې لمر ته راغلم
د يو سرې پســــــــــې د کومې دنيا سر ته راغلم ؟

د ستا په ستــرګو کې مـــــې ځای د محبـــت ليدلو
چې ترې لويـــــدلی ومه ، بيا هغـــــه کمر ته راغلم

بلها موده پـــــس مې د خپل کور الماری خلاصه کړه
چې خپل غربت راته راياد شو ، خپل ځادر ته راغلم

تـــــڼاکـې پښې پـــــکې وهـــــمه ، او ګيلې کومه
زړه مې راتنګ شو ، ناګهانه سمـــــــندر ته راغلـــــم

د نامــــــــــعلـوم منـزل سفـر هم نزاکـت نه لري
خدای خـبر چرته تلم؟ روان ومه ، او چرته راغلم ؟

ستا د راتـــــــلو زيری چې وشـــــولو په ما باقره!
په اوړو ککړ لاسونه ، ژر ژر د کور ور ته راغـــــلم

باقــــر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

حېران يم ګوري په کوم خوا، اسمان ته هم نه ګوري
خلـک د لور سره رېـــــبي ګوتې، غنـــــــم نه ګوري

د ســــــــــر د پاسه مې سودا ټولې دنيا ته ښکاري
د ســــــر دننه مې ســــــــــودا يو بنيادم نه ګوري

زهر به پاشــــــي په يـــــوه يوه کې صـــبر وکړه
ځـــــوک چې د کور په دېوالونو کې لړم نه ګوري

په ســــــــــياهۍ لړلي جېب ته مې دوبي خفه دی
خو چې په جيب کې مې ساه ورکړله قلم نه ګوري

د خپـــــــل منزل په لور روان دی فاصلې طی کوي
باقر د ځـــــــــــمکې په سيـنه باندې قدم نه ګوري
باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ژوند قاتل د جس په بیه زندګـــــي خرڅـــــوي
زما پــــه خــــــاوره د بل شوي اور لوګي خرڅوي

قــسم په خـــــــدای چې کلیمه به ورته هم نه ورځی
څوک چې په مونږ باندې دا شته ، مسلماني خرڅوي

د قســـــــمتونو ویش دی ، څوک به پکې څه ووایي
د چا چـــــې شور نه خوښیده ، هغه بنګړي خرڅوي

ستا تصـــويرونه هـــم پرې نه پرېږدي بلا سړی دی
په دېـــوالونو بانـــــدې خپله تنهـــــائي خرڅــــــوي

له خـــــوفه ډک ذهنـــــونه ساتي ، معطر وربـــاندې
باقر لګیا دی ، د لفـــــــظونو خوشــبوئي خرڅوي
باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستـــا د محـــــــــبت کړې وړې لارې خو ګرانې دي
اوښـکې مې له ستـــرګو نه هجرت کوي روانې دي

ستوري دي، وعدې او که صحنې وربانډې شمارمه ؟
ماته خپلې ګوتې د لاســــــــــونو اوس حيرانې دي

ته راتــــــه انکار کوې، او سترګو نه دې اوښکې ځي
شونډې دې کافـــــرې دي، او ستـــرګې مسلمانې دي

زويه! خپل راتلونکي ژوند ته هم ډېر سنجـيده اوسه
ستا د غبــــارې نه د پښـــــــتون وينې ارزانې دي

څو ځلــې مې وڅـــــــښله پياله د زهرو مړ نه شوم
چا راته باقـــــــــره! کړې داســـــې دعاګانې دي ؟

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځان پټومــــــــــه، له دنیـا، له تانه څه پرده ده
راکړه. په ســـترګو کې پناه، له تانه څه پرده ده

چې خپل بربنډ وجــود، د خاورو په څادر پټوم
په تا کې ګرځـــــمه صحرا، له تانه څه پرده ده

ستا د نظـــــر د ګړنګونـــــــــو نه لوېدلـی یمه
زلـفې راښــــــکته کړه اشنا، له تانه څه پرده ده

یوه پرده مـــــــــې وه، د کور د دروازې مخې ته
هغه دې هــــم یوړه هوا، له تانــــه څه پرده ده

ځان به ضایع کړمه ، چې خیال د مزاجونو ساتم
خلك خــــفه نه شـــي له ما، له تانه څه پرده ده

لکه کالـبوت ګرځـــــم راګرځـــــم درپسې باقـره!
ما سـره نشـــــــته زما ساه، له تانه څه پرده ده

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما کـــفن نه یې ، د خپل وطن جهنډه جوړه کړه
زمـا قـاتل مـــــــاته له ځـان نه فربښته جوړه کړه

د مقدسې مینــــــې حد دی ، خــدای به تا راکوي
ستـا د څـــــادر نه مې لمانځه ته مصـله جـوړه کړه

هـر څه قــیمته وو ، خو سر د پښتون ډېر ارزان و
مـا چې ددې ښار په بازار کې ، نرخ نامه جوړه کړه

ما ورته ونه د کور ورکړه ، چې انغری پرې تود کړي
هغه ظالــــــــم ترینه خبر شوم ، پنــجره جوړه کړه

ستـــــــا په جائیـــداد ورونه ، نښتي د یـــــو بله سره
ســـــــتا د امسا نه ستا بچو پلاره لینده جــــوړه کړه

چې د کـوټـــــــــــه نه بهر وځـم ، اجازه تـــرې اخلم
د تنهائی ســــــــــره مې دا رنګه رشـــــته جوړه کړه

دوه رنګـــي خلک به اوس ویني یکې خپله څهره باقره!
مــــا د خپـــل غزل نه ائینه جــــــوړه کــــــــړه

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په دعـــــاګانـــو پســـې تللی و، ازار یـــــې راووړ
لپې یې اوســـــــــوې په لاسونو کې انګار یې راووړ

د چـــــا لپاره یې دسمـــال په بېوســـــــئ جوړوه
چې د ډوډئ ټوکړې یې خرڅې کړې، او تار یې راووړ

بـــې له دښـــمنه هم ژوند ګران دی، تجربه یې وکړه
یوه ســړي د کور دېـــــوال سوری کړ، مار یې راووړ

مـا ورته ویل ستاسو په وخت کې شکر امن شته دی
زمـا وړوکي بچـــــــــي منډه کړه، اخبار یې راووړ

نـه د چـــا زړه، نه د چا سترګې څوک په بیعه اخلي
باقر خــــو راغی مګر نـرخ د کوم، بازار یې راووړ؟

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په خپل احساس بـاندې مې خوري لکه لړم خبرې
زما په مخکې دې څوک نه کوي د غــــــم خبرې

په کاغــــذونو رســـــــــمومه درته خپلې شـــــونډې
زمـــــا پر ځای کـــوي ، زما د لاس قلـــــــم خبرې

پريـــږده چې واچوي لاســـــونه د هوا ګـــريـــوان ته
د څـــراغونو په حضور کوه ، تورتم خـــــــــــبرې

د وصــــال شپه ده ، دې کې درد د هـــجر مه يادوه
څوک په جنـــت کې نه کوي د جهـــــــــــنم خبرې

ماته غـــــوړونو کې اخر خاموشـــۍ ځالې وکړې
وشـــــوه مودا چې اورم نه د بنيـــــــــادم خبرې

زه باشـــينده د سحرابي ځمکې يم څه وکړمه؟
باقره! زه خـــو به کوم د ســــــــــترګو نم خبرې
باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څوک به راټولې کړي ، د دغه تعبيرونو شيــشې
زما په سترګو کې شوې ماتې د خوبونو شيشې

مونږه! لا نه دی پېژندلی د لفظـــــونو قـــــدر
په اخبارونو پاکوو د دکانونو شـــــــــــيشې

که په دې ښار کې چـــا په يو بل اعتماد کولـــی
اينبې به نه وی چا د کور په دېوالونو شيـشې

اخـــــر دې ولېـــــدل زمـــــا د اوازونو کانې
اخر مې ماتې کړې کنه ستـا د غوږونو شيشې؟

ګردونه هم ترينه ويـــــريږي، نه کينې ورباندې
دومره بدرنګې شوې د خلـکو د مخونو شيشې

د خپل منزل مخ چرته وګورم هيڅ چل نه راځي
زما نه ورکې دې باقـــــــــره! د خاپونو شيشې

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ویریږم ګني پوه یــــــــــم په هر څه، پروردګاره
حالاتو راته لاس ایـــښی په خـــــوله، پروردګاره

له مانه یې ته ولـــــــې پــــټ ساتلی یې تراوسه؟
رانیـــــسمه اسمـــــان له ګریوانــــه، پروردګاره

چـــــترۍ مې په ســـــــــــر ونیوه، د مینې انتها وه
یو څــــــــوک مې په زړه ډیر را وریده، پروردګاره

په دوه اربه خلـــــــــکو کې د سوچ خبره نه ده!؟
یواځـــــې وژل کیږي پښـــــتانه، پروردګـــــاره

منم چې سترګې نه لرم، په سترګو باندې ړوند یم
خو سترګې رســــــــــــمولی شمه زه، پروردګاره

لاســونه ورته لپــــــه کړل باقر په دعاګـــــــانو
جنـــګ بس کړئ چا لیکل په دېواله ، پروردګاره
باقــــــر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ژوند د تېـــــــریدو ضرورتــونه ، څومره ډېر دي
لاســـــــونه زما دوه دي ، او کارونه څـومره ډېر دي

په ډېرو دلیـــــلونو ورکولـو ، شومـــــــــه ستړی
د خلکو په ذهـــــنونو کې سوالونه ، څومره ډېر دي

د عشق په بصـــــیرت دي؟ که د خپل وطن په حال؟
په دې ښار کې د زړونو تکلـــــیفونه ، څومره ډېر دي

زما او ســـــــــتا یوه نخـــــښه د یو بل سره نشته
زما او ستا په کور کې صـــــندوقونه ، څومره ډېر دي

راستون نه شوم ، زه هم لکه د وخت سکانی ورور یم
په ځان پـــــــسې مې کړي اوازونه ، څومره ډېر دي

هر چا د خـاموشـــــــــی جامې اغوستي دي باقره!
خبرې څومــره کمې دي ، غوږونه څومـــــره ډېر دي

باقـر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خلک ورک شوي ، تصـــويرونه خلکو ولګول
په رڼا ورځــــــې څراغـــونه ، خلکو ولګول

په ما او تا به څنـــګه نه لګي ، فتوې د کفر؟
په فرښــــــــتو هم الزامونه ، خلکو ولګول

د قبــلولو نه خــــبر نه يم ، خو دومره وايم
چې د ســجدو په نوم ســرونه ، خلکو ولګول

مرغان خـــــــفه دي ، تر ځنګله آبادي رانشي
په هديرو کـــــــــې ديـــوالونه خلکو ولګول

د چا وږومبي ديدار ته دومره وو لېواله خلک
چې د يو بل ســره لاســـــونه ، خلکو ولګول

د چا په خيال خاطر کې هم باقره! چرته نه و
په داسې ځای کې قدمـــــونه ، خلکو ولګول

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بس دی دنیا مې ډېـــــرې وکړې تمـــــــــاشې د سترګو
بربنډ نــــــظر ته مـــــې ورواغوستــــې جامې د سترګو

د شوګیـــــــرو وېنه یې خـــــوري ، خوبه راځې او کنه؟
خلاصــــــــې مې پـــــریښي ستا لپاره دروازې د سترګو

وره په وره اووســــــــــې راســــره بیا دې هم نه وینمه
ای د کـــــــټ ســــر ته رانه ورکې دي چشمې د سترګو

د هر ســـړي په اوږه لاس کیــــږدم ، چې ته یې جوړې
ژبې مـــــې ولوېده مـــــــــنې په تا پســــــې د سترګو

په دې ویــــــــریږم د بڼو ځنـــــــګل پرې اور وانخـــــلي
د اوښکـــــو تیلو باندې بلـــــــې کړم ډیوې د سترګو ؟

لوند شوی خط مې لمر ته ایښی دی ، چې وچ یې کړمه
صـــــبر مې نه کــــــیږي باقــــــره تر هغــــــې د سترګو

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

غمونه راغلو بيابه ځانتـــــه نوی وير جـــــــوړوم
داسمان ستورو ته لګيايم ســــــــــتا تصويرجوړوم

دهرچا خپله فيصله دځان منزل به تــــــــــــاکي
زه به خپل ځان دستا په زلفو کي اسير جـــــــوړوم

خوب مي ليدلی په لمن کي ملغلري وړمـــــــــــــــه
ځان ته لګيا يمه په خپله يي تعبير جـــــــــــــوړوم

په شنه اسمان کي رانه ستوري راته ګونګ پاته دي
ورته خپـــــــــــــل حال بيانوم ځان مقرير جو ړ وم

په دې نيمګړي دونـــــــياګۍ کي ژوندون داسي کوم
چاته مريد ځان جوړوم چـــــــــاته يې پير جوړوم

دښو درګي له رنجو سره بهرام تـــــــــه ورکـــــړه
د زړه په دړه دخوړې ميني تحرير جـــــــــــوړوم

اروابناد محيب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اختـــــــره چې راځې لاچي لونګ درســــــــره راوړه
د یار غاړي ته هار دبنګړو شرنګ درســــــره راوړه

ډیرلري مســــــــافر یم نـــــه یې ویـــــــنم نه مي ویني
راځې خو د څلورو ســـترګو جـــــــــنګ درسره راوړه

د ستا په انتظار وو موږ دا ډیـــــره مـــــوده مـــــــخکي
هجران درتږولوه د وصــــــال بنګ درســــــــــــــره راوړه

داتیرغم خوبه هیرکړم خو اوس سوال کړم او زاري کړم
نور غم راته رانه وړې مست اهنګ درســــــــره راوړه

بـــــــــــــــهرام دا ستا په تمه تمه سپین لاسونه ګرځم
راځه لاس دي په ســــــــرونکریزو رنګ درسره راوړه

اروابناد محیب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د مینـــــــــــــي په دنیا کې سمندره پورې لاړم
دیدن پسې دي ګـــــرانه سمه او غره پورې لاړم

یو سوال مې د جانان د وصال چیري قبول نه شو
د هر زیارت د هر مـــــلنګ تر دره پوري لاړم

پښتون چېرته غلام نه شـــو او نه یې کړه قبوله
له پوري اباسینه تر خـــــــــیبره پوري لاړم

یو شور مې دبنګړیو تـــــــر غوږشوی دلېلاوو
زیړی مازدیګری وو تر ګودره پـــــوري لاړم

ژوندون مي لري غوره کړ بهرامه له دې خلکو
د ښکلي [سروضې]تر هسک قمره پوري لاړم
اروابناد محیب الله (بهرام)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لکه په ګل باندي شبنم په زړه مي وورېـــــــږي
خوږه جانانه دا ستا غم په زړه مي وورېـــــــږي

ستا د دروغو په وعدو مـــــــــــي اعتبار کړی وو
هغه وعدې هغه ســـــــــــتم په زړه مـــي وورېږي

هغه وروستۍ شپه دي لا اوس هـــــم يادوم شيرينه
ما به ويل کينه تا ويل ځـــــم په زړه مي ووريـږي

د يار په چـــــــــــــــــم کې د خندا شيبه ما ونه ليده
اوښکي وروړم اوښکي راوړم په زړه مي وورېږي

بهرام له ځان سره وړې وړې سلګۍ وکـــــــړمـــــه
د اوښکو کډي بـــــــــاروم په زړه مـــــي وورېږي

اروښاد محيب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ماپه تاپســـــــــي ژړل تمامه شپه
ستاتصويرته مي كـــتل تمامه شپه

مين زړه مي په سلګو ووګرانه ياره
چي يادونه دي راتلل تمامــــــه شپه

ستادمړوسترګوتصويرمي پنــځولو
چي لګياوم په غزل تمامه شـــــپه

بس زماپه ګوتونه راتلې جانانــــه
نورولاړوې مكمل تمامه شپـــــه

بهرام چيري ستاخالونه دي شمېرلي
وولګيادي په اوربل تمامه شپـــــه
اروابناد محيب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا له غمه مي زړه شوري کله کلـــــــــه
ستا غمونه پرى را اوري کله کلـــــــــه

ورته ناست په انتظار يم ورته ګــــــــورم
پاس په بام باندي راګوري کله کلـــــــــه

د ماشوم پشان په نيمو شپو يې شـــــــمارم
ستا غمونه لک ستوري کله کلـــــــــــه

زورور وحشيان را درومي دې کوخو تـــه
را نه يوسي خو کمزوري کله کـــــــــله

له ژړا مي زړه را ډک شي سوچ مي يوسي
د شهيد وطن پـــــــــــه لوري کله کله

د غمو پنډ مي په سر دى پـــــسي ګـرځم
په کوڅو کي دوري دوري کـــــــله کله

بهرام تل په دروازه کـــــــي بدوا وکړي
دلته راشي له کوم لوري کـــــــله کله

اروابناد محيب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ته راشې خپل وطن ته مابه غـواړي

زه به نه یم تور لحد ته به مــــــــي ژاړي

په زړګي دي وویشتم پورته دي نــــکړم

اې،بې رحمه یاره لاړې پــــــــسي لاړي

د غم کاڼي مي په ســـــــر باندي وریږي

د زړګي خوني مې تـولې شوې ویجاړي

زه چې مړ شــــــمه اشنا یاد کې یې ساته

یم شهید خون بــه مې وي د ستا له غاړي

زه دي هــــــــیر کړم تا به هلته هیرومه

چې بهرام غریب په سپین کفن کې نغاړي

اروابناد محیب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې مې ویل بیا به یې نه وینم ما بیــــــــا ولیدو
د رقیب غیږه کې جانان مې پــــــــــه خندا ولیدو

کومه جفا باندې مې نه پریـــــــږدې ښیراوې کوې
ملنګ مې بیا پورې زیارت کې په بدوا ولیـــــــدو

کله خندا کله ژړا کله سلګۍ کـــــومـــــــــــه
دا چې حالات په دې نیـــــــمګړې دنیا ما ولیدو

د پاکې مـــــــــینې شهادت دې مبارک وې ورتــه
منصور مـــې پاس د دار په تخت کې په خندا ولیدو

ما ویل جـــنت له خدایه غواړې د جانان به سوال ؤ
بهــــــرام مې خوب کې په مکه کې په دوعا ولیدو

اروابناد محیب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له مودو وروسته مې څوك داسې حافظه كې اوسي
لكه تصوير د جـــــيب په مـــــاته آئينه كې اوسي

د پيكه ژونـد, په ترخو شــــونډو چې كړم ژبه تېره
څوک لکـه شات د گل داوښـــکو په شيره كې اوسي

ســـترگې په پـام رپوه , پام كوه چې مات يې نكړې
د درد تصـــوير دې لا د اوښـكو په ښيښه كې اوسي

يوه خور هر ســـهر خـپل ورور پسي يسين ختموي
يوه مـــــــور ټوله ورځ په پورې هدېره كـې اوسي

هغه د ښــــــــار د دنگو,دنگو مـحـــــــلونو ياران
اوس د كوچي د زړه په دښـته كې خېمه كې اوسي

سپين كوچى

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نیم غمــونه دې ستانه شي، زړه مې ښه شي
چې وعده دې را په زړه شي،زړه مې ښه شي

چې دردونه دې، په څړيـکو شي، را ويښ شم
چې له درده ټول ويده شــي، زړه مې ښه شي

په دې هيله هم له ځان ســــــــره مُسکی شم
چې حالات به يو څه ښه شي،زړه مې ښه شي

چې هـغه وايي چې ځـــــمه،زړه مې پريوځي
چې هغه بيا زړه نا زړه شـــي،زړه مې ښه شي

چې عــادي راته را ګورې، زړه مــــې مات شي
چـــې کاته دې لږ خوارِه شي، زړه مې ښه شي

د چـا هــــجر په زړه دومره يـــــم خوړلـی
چـې پردي هم په کالـــه شي،زړه مې ښه شي

يو کـوچـي پســــې مې زړه ورک وي تر هغې
رابنـــکاره چې له راغه شي، زړه مې ښه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ټولیږي چې له ځمکې نه کراره ښائیســــــــــتونه
له کلیو نه،له غرونو نه،له ښاره ښائـیســـــــــتونه

خواره به ځانګې وانګې شي په ډېرو خزان زړونو
که پاتي شي تر تا پورې بهاره ښائیــــــــــستونه
خپل حُسن ورته غم دی لکه ستا د ګلو ځـــــانـــګې
په ملا مات دي د غم له درانه باره ښائیـــــستونه
ســـاتلي دلته ډېرو له حــــــــالاتو دي حجاب کې
ساتــلي دلتـــــه ډېرو دي له ډاره ښائیســــــتونه
په مینـه تېـــــــروو یې په زړه ځړیکه،ځړیـکه درد
په زړه کې ساتو ستـــا په څېر پرهاره ښائیسـتونه
سپېزلي یې نازک مخــــــــونه ټکـــــنده غرمو ؤ
سپیـــــــرو ګردو وهلــــي ؤ غـباره ښائیســتونه
را پرېـــــــــــوتل په زړه اره،اره اندام،اندام شول
دا ستا قد او قامـت په څـــــېر چناره ښائیســتونه

هر وختې پسې زړه خورمه،هر وخت پسې ځوریږم
یادیږي مې کوچـــــــــــیه ســپینه یاره ښائیستونه
سپین کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې خوارږه يې را کاتۀ رانه اوس هېر دی
هغه څۀ نومــيده، څۀ رانه اوس هېر دی

هــــــغه زه چې جل وهلی پسې ورک وم
هغه ژوند لــــــکه اوبۀ رانه اوس هېر دی
ما ډېـــره ســــــــــرته کېښوده ويده شوم
خوب د مــور په زنګانۀ رانه اوس هېر دی
ستـــــا نامــه وربانديې ليک ده، دا يې نښه
رانه ورک شو چېرته زړۀ رانه اوس هېر دی

ستـا رمه،رمـــــه يادو سره کوچـــــــيه
ښـار کې ورک يمــه،راغۀ رانه اوس هېر دی
سپين کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اوس په غمونو او دردونو کـــې پاخه دي زړونه
دومره غمو سره چې نه چوي کنه،ښه دي زړونه

هغسې ناز دې اوس پر مونږه باندې ښکلي نکړي
هغسې اوس د محـــبت کیسه کې نه دي زړونه

څـــوک به یې قدر خامـــــــــخا لکه زرګر پیژني
اوبــو راوړي په غمـــــــیو کې له غره دي زړونه

مونږه په نوې یــارانه، په زړه کې تیـــــګه ایښې
چې مــو زړې یارۍ خـــــوړلي بیلتانه دي زړونه

کوچی چې لاس په سینه ږدي د درد خبرې سره
بیا یې بیل شــوي خامخا د زړه له زړه دي زړونه

چې په وړه خبر د چا سترګو کې اوښکې راشي
کوچیه پوی شــه چې ددې خلکو اوبه دي زړونه

سپین کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پلونه دې ږنګ شول،اوس يې ځان سره ساتمه خاورې
ستا په نوم ګل کرم،ترې لانـــــدې خورومه خاورې

بلا موده کيـږي،ســــتا نوم په ګوته ليکـــمه پرې
بلا موده کيږي، بيــــا بيرتـــــه ورانومه خاورې
زه چــــې د چا لـه شهـادت خبر شــم، شکر باسم
زه هغه نه يمـــــــه، په سر چې بادومــــه خاورې
تـــه جوړوه په ارمانـــــــونـو- مې کوچني قبرونه
لکه مـــــاشـــــوم زه به لمنه کې راوړمــه خــاوري
بيـا به کوچـــنيان نه شو، چې تـه راته کلا جوړوې ؟
!زه کاغذي موټـــــــــر کې، بيا درچلـومــه خاورې؟
خاورې به ګل شي د راتلونــکي ژوند مې،ځواني هيلې
!چې د ســـرک کندو کې ټولـه ورځ شيندمه خـاورې
تـه بـه ترڅــــو پورې مزلـونـه پـه غبار کې کوې ؟
زه به تر څو، ســتا له سپين مخ نه، پاکومه خاورې؟

هومــــــره دې مينـه د يـارانـو زړه تـه لارې کوي
څـومره چې سـتا پـه نـوم کـوچيه اړومه خاورې!!!
سپين کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډنډ؛ سترګو ته مې بیا شوې څنګه ځیر بلا دې واخلم
چې ګورې پکـــې بیا د چـــــا تصویر بلا دې واخلم

زمــا یاران به خامـــــخا لري دا دوه صــــــــــفته
پـه ســـترګو کې خنـدا، زړګي کې ویر بلا دې واخلم

ته وایه کنه ســــل ځلې چې هیڅ خبـــــره نشته
پر مـخ دې شـــــته د غـــم بلا تاثیر بلا دې واخلم

پام ونـکړې ګیــــــــــله د سترې ژوند له سترې عُمر
اشـنا دا فیـــصلې دي د تقـــدیر بـــــلا دې واخـلم

ته مــه رپوه صبـــر شه چې ســـــترګو کې دې لولم
کړ.ې، وړ.ې ســرې کربنـــې د شـــوګیر بلا دې واخلم

په ژوند کې و هـــــــــماغه دور خـور. د کوچـنیوالي
چې ته به شـــــوې پـاچا زه دې وزیر بلا دې واخـلم

شي خوبن به دې کنه، بس یو ساده شان مسلمان دی
کوچی نه مریدان لري نه پـــــــــیر بلا دې واخلم
سپین کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې شپه به شوه، یواځـــــې به پر لاره چیرته نه تلم
چې ورځ به شوه،د خپل سیوري له ډاره چیرته نه تلم

چې شپه به شوه، د زړه د پرهرو څړیکو به ویښ کړم
چې ورځ به شوه، د چـــــــا له انتظــاره چیرته نه تلم
د ورځې به مې لمر ته خـــــورول د زړه زخمـــــونه
د شپې به د رڼو ستورو له شمـــــاره چیرته نه تــــلم
سهار به مې اوږې تر جنازو لاندې کــــږې شـــوې
ماښام به د چورلکو له بـــــمباره چـــیرته نـــــــه تلم
نور غلی د نړۍ له شوره لــرې چـــیرتــــه ورک وی
څه وخت و ، د مستۍ او شور له ښـــاره چیرته نه تلم
اوس اخلم هر قدم د زړه په زور لـــکــــه رنــــځــور
ماشوم چې وم، په منډه وم، کراره چـیـرته نه تـــلم
دمه د خپل قامت سیوري ته سرو غرمـو کې نه شــوم
یو وخت به دې شین سیوري نه، چیناره چیرته نه تلم

!! خواږه،خواږه همزولي رب راکړي وه، څه وخت و
یواځې به کوچیه سپینه یاره چیرته نـــــــــــه تلم

سپین کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هر چا، چې به مې ســــترګو ته کاتۀ په بېلتانــــــه کې

پر ما به يې زړګی سـم ســــوځيدۀ په بېلتانـــــه کې

د چا له هغه سخت زړه نه، خــــبر يې او که نه يـــــې؟

اخر شو هم ، هغــــه کاڼی اوبۀ په بېلـــــتانـــه کې

ستا بد به مې حـساب هم د ژوند ښکـــــلې خاطره کړه

کتار چې به مې مـــخ ته کړل ستـــــا ښۀ په بېلتانه کې

پر نوک به يې د زړه دروازه، غلـــــــې را ټک،ټک کړه

يادونه به دې نـــــــــيمه شپـــــه راتلۀ په بېلتانه کې

ويل مې؛ دا به چـــېرته د غـــــم دومره بار اوچت کـړي

باور مې دومـــــــره نه ؤ په خپـــــل زړۀ په بېلتانه کــې

پام! مه وچوه سترګې، د خوږ درد پکې يو کــــيف دی

په اوښکو لامده ښــــه ښکاري لېمۀ په بېلتـــــانه کې

اشنايه! زه د دومره سخـــــتو نه يمه چې خومـــــــره

کوچيه ځوانيمرګه لکــــــه تۀ په بېلـــــــــــتانه کې

سپين کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

راته ښـاغلي،راته ګــــــــران،راته درانهٔ دي یاران
لکه شـــــــــــکره،ل-که شات راته خوږهٔ دي یاران

ښکاره یو بل ته په خـــــــندا ورغاړه ووځي خو نور
لکه زمــا په څېر غـــــــــمونو کې پاخهٔ دي یاران

زه خو غــــــربت سره یــارئ باندې منلی وم دوی
چـې یارانې ته مې اوس ولې زړهٔ نا زړهٔ دي یاران؟

په خوشـــالۍ کې یې څوک قـــدر بانـدې نه پوهیږي
خو اشنـــــا ومـنه چې بده ورځ کې ښـــهٔ دي یاران

پخپـله ګرم نه دي،حالاتو دي شیــــــــــــندلي سره
مانیــــــجن کړي لـه یو بـــــــله، بیلتانهٔ دي یاران

څوک چې ضمیر لري؛ حالات یې د زړهٔ وینې زبیښي
څوک چې احساس لري؛ ټول سر په زنګانهٔ دی یاران

سپینه کوچیه ! دا خو شـــــته ،منځ کې خبرې راځي
سپینه کوچیه! لکه غـــــــــــــړي، د کالهٔ دي یاران

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستـــا په خندا کې څو اخستيو تصويرونـــو پرون
بيا ژړولی يمـــــــــه خدايګو ستا يادونو پرون

د مخه ښې ځــــای ته دې راشمه، رامنده کړې ته
راته را غاړه ويســـــــتې بيا سترو خيالونو پرون

ستا انتظـــــــار څوک ارمانجنه شوه د بل ناوکۍ
چا ورته کيښـــــــــودې نکريزي په لاسونو پرون

څـــــــنګه يې نن له ياده وباسم او هېر يې کړمه
ســـــــتا د تنکـــــــيو ځوانيمرګو ارمانونو پرون

بـــيا بدرګه نه کـــــــــړمه چا تر نيمې لارې پورې
شـــومه را ســــــتون پر ځنګېدلو قدمونو پرون

نه مې ته څنګ کې وې او نه راسره سيوری ؤ خپل
وخوړم، وخــــــــوړم يواځې ماښامــــونو پرون

چا زمزمه کړل،زه يــــــــې هم په ژړا واخيستمه
سپينه کوچيه ســــــتا د غم او درد؛ شعرونو پرون

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ســـــــــتا غم سره،پوره لا نه دی،کال د یارانې
ویلی چـــــاته نه شـــــم،څکه حـــــــال د یارانې

زه دومره د خــپل درد کیسه، له چا پټه ساتم چې
زه نه وچوم ستـــــــرګې، په دستـــــمال د یارانې

په تامې پیـــــــرزو نه شـي، خپل قاتل سره یاري
الله خـــــــو دې زر راولـــــــــه ، زوال د یـارانـــې

چې ښه ډیـــر چا وژلي یو، هغوی ښه لمانځل کیږي
هم دلته، او هـــــم هلتـــــــــه ، په مډال د یارانې

موږ پریږده چې له ګل،ګل پـــر هرونو نه، خوند اخلو
یو ورځ به رب ته وړانــــــــدې کړو، مثال د یارانې

ای! یاد مو شـي که نه یارانو، فکــر ته مو پام دی؟!
ای! څومـــــــــــره خوندور به و، جنجال د یارانې

کوچـــیه څوانیـــــمرګه! کله ورک شي، پسې ورک
بلا مـــــــــــوده دې نه راځـــي، احوال د یارانې

سپین کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د مرګ او ژوند تر میـــنځه وه را ګېره هغه ورځ
آخ شکر چـــې په خیر سره شوه تېره هـغه ورځ

د مرګ له ســرو منګولو یې خلاص کړی و ګریوان
!یه وختهٔ! ســتا به یاده وي، که هېره هغه ورځ...؟

په تریو تندي مې ستـــا د یاد سلام واخیـــستو ځکه
د غم لښکر مې زړه نه و چا پـــــېره هغـه ورځ

آخ ! کـــله به مې راشـــي په مالت هغـــــه شـــېبې
چې زړه کې د چـــــا نه وي، له چا وېره هغه ورځ

د رب د میلمستـــــیا د خوړو هم عجیبه کیف وي
خوړلې چې روژه وي چـــــــا په هېره هغه ورځ

پوره شه پکـــــې ســـــتا او د یارانو ار مانـــونه
کوچیـــــــهٔ! یادوې چې هر وخت ډېره هغه ورځ

سپین کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له ځان سره به کړې، د ګوتـــــــو شمار لکه يو څوک
وهي به دې يو ورځ ،د چـــــــــــا ازار لکه يو څوک

د ژوند په ښايـــــــــــــستو-نو او رنګونو زړه ورنکړې
له ژونده به دې زړه تـــــــــور شي، کرار لکه يو څوک

يو څوک راته مُـسکی شي،پښــــه نيولی شي او راکړي
پرمخ مې د پســــــــــتې څپـــېړې وار، لکه يو څوک

ملګرو ! افرين شـــــــــــــه،- چې لا نه ليونی کيږي !!
په زړه وړي د بلا غـــــــمونو بار ، لکه يوڅـــــــوک

ترخنګ ، که دې تـــــــيريږي بې سلامه،پام يې نه وي
کوچی دی ، د ژوند ســـتونزو کې ايسار، لکه يو څوک

سپين کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا د کومې ګناه تور په مســــــــــلمان دی؟
چې وحشت اخیــستی زور په مســلمان دی

بیا یې چېرته د ژوند بار په سر اخیــستی؟
چې تنګ شوی کلی،کور په مســــلمان دی
د نړۍ زړه یې په وینـــــــــــو- نه یخیږي
دا د چا د وینـــــو پور په مســــــلمان دی؟
د وحـــــــــشت د نوي باب خونړی راج بیا
له برما پس د ایغـــــور په مســــلمان دی
په خپل ځان یې هم څوک نه پریږدي ژړا ته
له هر خوا چـغې او شور په مســـــلمان دی
خامخ ا یې د درد څړیکې زړه ته رســـــي
دردېـــــدلی چې کوم ورور په مسلمان دی
هغه شــــــان بیا پورته نه شو له مودو نه
د خپل بخت څـــلی نسـکور په مسلمان دی

که غـریب دی، که خفه دی،که ټوک،ټوک خو
د کوچـي زړګی ټکور په مســـــــــلمان دی
سپین کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چېرته لرې تللــــــې يې ، موده وشــوه چې نه راځې
زه درپـــــــسې درشـــــــمه که نه ، ووايه تـه راځې

ستا خو په سينه کې کانی زړه ؤ، چېرته لاړ وې چې
بېرته اوښــــکې سترګې او په زړه اوبه، اوبه راځې
څنګه د چا ياده ، خير خو دی، وخت دې بدل نه دی؟
مخکې به ماښـــام راتللې ، اوس په لمر خاته راځې
ولې زَړَه مينه راســــــره هغســــــې نه پـــــــالې؟
ولې مې اوس خيال ته د چا خياله زړه نا زړه راځې
بيا به مــــــې په هيلـــــو را پرېـــوتې دېوالونه وي
!بيا به مې د زړه دکنډر ، وران کلي تـه څـــه راځې؟
وه زمـا د شــــعر ښـــــــاپېری دا دې ونه ويل!
ته له کوم مـالت،له کوم ټبر، له کـــوم کاله راځې؟؟؟
څومـره مـــې چې ته له پامه غورځوې او بد دې شم
هومره مې بــــس ته مغرور اشنا له پامه ښه راځې

شين له خندا سپين کوچيه لاړ شي، خو ماښام بېرته
بيا ځـــــولی،ځولی سترې، ستومانه له راغه راځې
سپين کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

روژې غوندې په خــــــــوور مخ کــې تاثیر لري جانان
شعور لــــــــــــري، احســاس لري، ضمیر لري جانان

دا خاندي چې، دا وخت ته خپل ځــان کـــم نــــه را ولي
کــنه والله چې زړهٔ کـــــــــــــې بلا ویر لــري جـــانا

په حُسن کې پاچا دی،خو ځان ټیټ بولــــي تـــــــر ټـولو
خویونو کـــــــــــې دا یـو خوی د فقـیر لري جـــانان

قسمت مـــــــــې له ازل نه ویښــې شـــپې راتــه راوړي
ســـوغات چې راته سترګو کـــــې شــوګــیر لري جان

سپوږمـۍ سره خپل راز د ویښو شپو ساتي خو بیا هــــــم
د لمــــــــــر پـــه ځېر له ستورو بیل مسیر لري جانان

په شونډو يې خـــــــــــوره ، وره مُســـکا سپینه کوچیه
خو سترګو کــــــې د زړهٔ د درد،تــــصویر لري جانـان

سپین کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دلته اوس نه ودریږي، چــــا سره په لاره خــــــــلک
دلته ویریږي اوس د خپــــــل ســــیوري له ډاره خلک

د چا نادودو ته، تر څـو به دا دلیــــل، تراشـــو چــــې
خیر دی ناپویه دي، او پــــوی به شي کراره خـــــلک ؟

دلته غـــــــونډارو بانـــــدې ســیورى د ژونـــديو ولي
خو بیــــا ویـریـــــږي د قبـــرونو لــــــه ازاره خلک

دلته د ورځې، لــکه شـــــــــــپه، خلک خـوبونه کوي
او د شپې ویښ، لــــــــکه د ورځـــــــې، تر سهاره خلک

دلته بــــــه خپل،ځوانـــــیمرګــــي ارمان ته، خپله ژاړي
دلته کیسه کې د چـــــا نه دي،سپـــینه یـــــــــاره خلک

سپین کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوک يې چي دسمال له کلي وباسي

ځـــان دي پوره کال له کلي وباسي

ما دي د خوسر لور چرسي نه بولي

خــــلک دي دا مال له کلي وباسي

اې غـــربته زه خو دي پردېس کړمه

تا دي ذلـــــــــجلال له کلي وباسي

ما دي جانان نه شــــړي له خپل دره

ما دي کليوال له کـــــــــلي وباسي

يو ځل دي لاسونه په مـــــا واچوي

بيا دي ما ضيوال له کلي وبـــاسي

ثنا الله (ضيوال)

دمام 2017/8/14

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

محبت ته مـــــــــــې اشنا لـــــه وسه کيږي
غاړه راکړه که دې تــــــــــا له وسه کيږي

د مرغانو د ستـــايلو وســـي نــــــــــــه يم
خو نيولو ته مي بيـــــا له وســـــــــه کيږي

چي ټکر خورې د پښتــــــون له تندې ســره
دغه څه رنګ د دنيا له وســـــــــه کـــــــيږي

په غربت کي چي پيزوان غــــواړې د زړو
راته ووايه زما له وسه کـــــــــــــــــــيږی

ته چي هر ځای يی خوښې دي شه په برخه
بس زما خو دا دعا له وسه کيـــــــــــــــږي

چې دستا غوندې کور پريږی مســـــــافر شي
اې! [ضيواله] دا د چـــــــــــــا له وسه کيږي

ثنا الله (ضيوال)

دمام 2016/4/8

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا خپګان او نوی کال درپسي مرمه
ته مـي وګوره لړ حال درپــسي مرمه

یاره نه کـــیږي بې تا زندګي نه شــي
یاره داسي مي ده خیال درپسي مرمــه

زه غیرت یمه نیولی زنګ چي نه وام
ته هم نه کوي مِسکال درپسي مرمـــه

یا به مړ یمه د ستاسو په درشل کـــي
یا به یم په هسپتال درپســي مـــــرمه

زما مړی به بیا دروړي سرحوضي ته
بیا مي وکړه استقبال درپــــــسي مرمه

کلیوال دي چي زما په نامـــــه بولــي
ټول خبر دي چي ضیوال درپسي مرمه

ثنا ضیوال، دمام 2017/3/21

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه به نه یم خو شــــــعرونه به مې لولې

دا لیـــــــــــــکلې دیوانونه به مې لولې

زما یارانو به غمجن داستان پرې ګل وې

د خړ قبر بیراغونه بـــــــــــــه مې لولې

که دې پیر شومه نو بیابه هم شـــــکې یی

درته جوړ تړول تعویذ ونه به مې لـــــولې

ما به تاته وې لیکلـــــــــــې په کاغذ کې

په زرهاؤ ارمانونه به مـــــــــــــې لولې

ستا بڼو به پرې لیکلی ضیوال جـــــان وې

د سینې پــــــــــه سر داغونه به مې لولې

(ضیوال)

دمام 2016/3/23

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کلونو غاړه ږدم مســــــــافري تـــه

اوښکې مه تویوه ځم مسافـــــــــري ته

له جنته په خوښې څوک ځي دوزخ تـــه؟

غریبــــــــي ده کور پریږدم مسافري تـه

جمع کړي مې په کور کې نه راتـــــللې

ډنډې ډنډې اوښکې وړم مســــــافري تـه

سم قیامت ؤ آه صحنې په ما جـــــانانه

زه چې کله درنه تلم مســـــــــــــافري ته

ستا یادونه دې او سخته بې خوبــــــې ده

ګرانه کله به شم تم مســـــــــــــافري ته

د ضیوال له زړه نه یو الله خبـــــــر وي

اې !ملګرو چې راځم مســـــــــــافري ته

دمام 2016/5/22

(c) ketabton.com: The Digital Library

کجل په سترګو پــؤرې ګنډ په سینـــــه

بیا مې چې ګرانې کړي درلنډ په سینـــه

خدایه ته پښ کړي د جنګونو تـُبـــــري

چې بیا پښتون نه کــړي برغونډ په سینه

ستا د سینې د بـــــــاغ میوه نه خورمــــــه

تا دې جانانه خدای کړي شنډ په ســـــینه

له پکتیکا به دې جـــانانــــــــــه بــیایم

سیل به کاوو د مــــــــــلاګنډ پــــه سینه

د ضـــــیوال دې سپیره عادت ته ګورئ

هر څه ترې پـــاتي وي' وې رنډ په سینه

دمام 2016/6/20

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه کړي پرې اثـــــر دا دي قلم غزل
یار ته به لـــــــیکم د زړه په دم غزل

اې شـــــــاعره یاره یو خو ووایـــه
ګوندي چي مي کم کړي د زړه غم غزل

یاد دي زما زړه په خپګـــان واړوي
یاد دي په ما ولیکي ډیر ســـــم غزل

ما ساده د یار لیـــدو ته ورولـــــــئ
نغد یې رانه واخلئ چي راځـــم غزل

مه یې لوله بیا به دې غمجنه کـــړي
ګرمه یې پـــــخپله بولي ګرم غزل

پاتي رانه کلـــــی وطن کـــور کړلو
ځکه ضیوال لــــــیکم په صنم غزل

ثنا ضیوال ، دمام 2017/4/8

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تاته انتـــــــــظار به يمه ټـــول عمر
ياره په دي لار بـــــه يمـــه ټول عمر

خدايه که ګنها وي د جانـــــــان مينه
خدايه ګنهګار به يمـــــــه ټول عمــــر

ښکلو دا سوچ مه کړئ چي بوډا شومه
ستاسو طلبګار به يـــــــــمه ټول عمر

زه لکه زخمي مارغه زما اشـــــــنا
تاته په چغار به يمه ټول عمـــــــــر

ستا د محبت په مدرسه کې جـــــــان
بوخت په استغفار به يمه ټـــــــول عمر

تا لــــــــــه ما ضيواله سترګي واړوې
دربدر او خوار به يمه ټول عـــــــــمر

ثنا ضيوال، دمام 2107/3/24

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ماته د ماښام اذان کي ته راکـــــــــــوه زر اوبـــــه
زړه ته مي لا کيږي په روژه کي مازديګر اوبـــــه

پيغلو د نکريزو لاس وهل پکي ما وڅيـــــــــــښې
وې تر روح افزا هم خوندوري د ګودر اوبـــــــــه

ما به درته وېل په عشق کي څه دي ښکلو څه درکړل
تا به وېل زړګـــــــــــى اوبه دماغ اوبه ځيګر اوبه

ما به په فيسبوک کي ســـــتا تصوير کاتو خو نه به ؤ
خلکو به غوښتلي لـــــــــــه نلکيو په ســـفر اوبه

چا درته مينځلى ده په منډه کـــــــــــي په بر ګودر
څاڅکي څاڅکي څاڅي دي ضيواله لـــه څادر اوبه

پاکستان پنډۍ

2018

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ماته دې لاس راکړ او مانه شوې فنکاره ورکه
دا ته نو چـــــــيرته يې لږ راشه انتظاره ورکه

بيرغ په لاس کـــــې يم، د ډزو تماشې ته ولاړ
سترګې مې نشته او لـــه مانه ده هينداره ورکه

ما پسې لاس نه وو او خلـكو رانه غوښتې ګوتې
ما پسې لاس نه وو او تـــه هم وی چيناره ورکه

يقين ته وکړه!ما يې نښې وي، پوره کال ساتلې
يقين دې وشه هغه څوک ده اوس له ښاره ورکه

تا پسې لاړ شي او ماښام شې بيا يواځې راشې
ارمانه!څه شوي؟ له دې ټول کلي ده لاره ورکه

نصير(آرمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

!ستا له فکر څخــــه هېر یم، عزرائیله
!زه له خــــــپله سره تېر یم، عزرائیله

په تـــــــا دومره باور نه لرم چې راشي
!د ورک شوي روح په څېر یم،عزرائیله

په ژوندې تصویر مــې سمې کانې وکړه
!له تش ځان نه را چــارپېر یم،عزرائیله

!په یو داسې ځای کې اوسمه چې افففف
!په هر لورې تېر او بــېر یم، عزرائیله

زهر پاشو ته یې زهــــــر دي ساتــلې
د ارمان! نیمګړی شېر یـــــم عزرائیله

نصیر(آرمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځان په ځـــان وهم ولې؟
خلـــــــــک قتلوم ولې؟

ای!تصويره دا خــنګه
ژبه درته خورم ولـــې؟

زړه! په بلا واوېښتې
داسې دې زبېښم ولې؟

وای، ژړا عادت مې شوه
سترګې ځوروم ولــــې؟

زه دې ښه شيندلـــې وم
تا راټولوم ولــــــــې؟

هيلو ته مې اور ورکړ
يو (ارمان) ساتم ولې؟
نصير(ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مرګه بې مودې درغــــاړې وځمه
راشه که راځې درغـــــاړې وځمه

خپل قسمت ته څنګه سزا ورکړمه؟
دې مې اندیشنې درغــــاړې وځمه

ستا وعدې په نن سبا کې تیرې شوې
ښه شو بې وعــدې درغاړې وځمه

بیا مې له تصویر نه سترګې ولویدې
مړ شومه خــــوږې درغاړې وځمه

ای! ارمانــــه! ته چې په دې لاره تلې
مـــــــا به تل لیدې درغاړې وځمه

نصیر ارمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زمـــــــوږ ناريږ له سمي غَره وځي
رشوت خواره اوس له دفتره وځي

ستا د کـــافر حســــــن کـافره مسکا
د مينې زور مــــــې له پـرهره وځي

په رنــــه ورځ باندې مـــابنام راشي
چې مـــسافر د کور لـــــه وره وځي

ستا دديوال سيوري تـــــه سيخ درشمه
د بل چــــــا کور مـــې له نظره وځي

الفاظ راغونډ کړه، او بيا جوړ کړه غزل
کنه!نو تـــــــــــــوري له هنره وځي

پــــــــه روح مې لاس کيږده او دا ووايه
چــــــــې زما ساه د چـــــا نه بره وځی؟

!په دې دوه مـخې مــــلګرتيا ارمانه
د چا له خولي ښـــنګه خبـــره وځي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

نصیر(آرمان)

غزل

یوازي ناست یمه کوټـــه ده او شرنګا د وره ده
د باندې ورځ ده دلته شپه ده او شرنګا د وره ده

یو څه له ځانه او یو څه له مړې دنیا نه ډار دې
ځان سره ایښې مې باجــه ده او شرنګا د وره ده

د ونو باد ده شڼ شنهی ده او شپیلک وهی څوک
د کتاب پاڼه سرچپه ده او شـــــــرنګا د وره ده

ځان مې خوږ.یږ.ې زه له خپله درده نــه یم خبر
د دروازی مې اندیشنه ده او شرنګا د وره ده

څادر مې ایښی دی په څنګ کې او رڼا هم نشته
د ارمان بیا څوک میلمنه ده؟ او شرنګا د وره ده

نصیر (ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تل ناکام ژوندون کومـــــه په دې ښار کې

ټوپک ځان سره ســــاتمــه په دې ښار کې

زندګـــــي راتـــه د مرګ دعوت راواستاو

ځکه پټ پـــــټ پسخیدمه په دې ښار کې

د یو چا لپاره لس مــــــړي کـــــــومه

د یو چا لپاره مرمه په دې ښار کـــــــې

ما ساتلي وي ریښتیا رښتیا خـــــــبري

په دروغو شرمیدمه په دې ښـــــــار کې

زړه مې نه وو خو تر اوسه مې کـــــوله

شاعري په تا صنمه په دې ښار کـــــــې

چا به لاس راکړ ارمانه! چا به سپک کـړم

داسي خلکو لویومه په دې ښار کــــــې

نصیر(ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا پسی تږی شم او تا پسې اوبه شیندمـــــــــــــه

دنیا دې ړنګه شي دنیا پسې اوبه شیندمـــــــــــه

د محبت په سترګو بیا هوا کړی خاوري خـــورې

محبت خوړ دي په هوا پسې اوبــــــــــه شیندمه

له هغه کوره د یتیم بچي زګـــــــــیروي راووزي

ځکه کوڅه کې نن هر چا پســـــــــې اوبه شیندمه

هجران یې ښه وو اوس وصـــــــال ته به ملا تړمه

تعبیر د خوب وو چې لیـــــــــلا پسې اوبه شیندمه

په موږ فتوا ورکړي ارمـــــانه! ځان ته هیڅ نه وایي

په مـــــــــــــلا اور بل وي ملا پسې اوبه شیندمه

نصیر(ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما د سترګو دا رڼا دې مانه څوک نه اخـــــــــلي

ماته دې مرګ راشي خو تا دې مانه څوک نه اخلي

زه چې وم ترږې تا په لپو کې اوبـــــــــــــه راکوی

مورکۍ دعا کړمه ستا ساه دې مانه څوک نـــه اخلی

ژوند نا کرار دی نصحیت د ناصیح هر وخت اورم

په لیلا رند شمه چې دا دې ما نه څـــــوک نه اخلي

زه دې ژړیږمه خو ستا خوشحـــالي زیاته شه ده

زه دې ژړیږم ستا خندا دې مانه څـــوک نه اخلي

د زړه په سر مې د غزل تڼاکي بیـــــــا وچاودي

ارمانه! خلک ددنیا دې مانه څوک نه اخـــــــلي

نصیر(ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په ځان مین یــــــــــم له ازاره په ما څه شوي دې؟
په خوب کې چیغه کړم له ډاره پــــه ما څه شوي دې؟

.سودايي شوی یم په خپل ګریوان مي کرښـــــې باسم
ورته معـــــــــــلوم شمه په لاره په ماڅه شوي دې ؟

په مسنجر باندي يې ژر ژر وویــل تــه چیــرته یې
زړه می ټالی خوري نا قراره په تا څه شوي دې؟

چې تا ټیـکری واچـاوو چیغه دې په زوره وکـړه
شه څه مطلب دې وو له ځـاره په ما څه شوی دی؟

ذکي دا وخـت به ورتــه وایې بیا دهــــــیڅ نه ژاړي
څه ته را درومې تر مزاره په تا څــه شــوي دې؟

نوروز خان (ذکي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

دانتظار شیـــــــــبې به ما نور ځوروي لکه ته
مابه نور ځان ته ګرځوي او مابـه خوري لکه ته

!!په بـازارونـــو تـر هماغه ځـای راغلی یمــه
چی څوک به داسي انځورونه خــرڅوي لکه ته

له دې هنر سره هم پاتي راغـــــــــلم نه کيدلو
دسيندپه غاړه هرسړی څوک رسمـــوي لکه ته

ذکی دې ناست وی او همدغسي ګزران دي کوې
شه کاروبار ده دشپې ستوري شماروي لکـه ته
نوروزخان(ذکي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

 څه خبر ده! اوازونه راپســـې دي.

دچا چيغي دې اهونه راپســـې دي.

تورشپه ده او وحشي شانتې سيلۍ ده

له شا تور تور نقابونه راپســـې دي

د بدرنګي زمانې له هره كـــونجه

د اورونو څنځيرونه راپـــــسې دي

زما كارونه دي اوستا هـــغه هنر ده

دا له شا چې كاروانونـــه راپسې دي

د ادكې مـــورې چيــــغې را رســـيږه

د وحشــــــــيانو كتارونه راپسې دي.

وا! ذكي لكه بې څوكه څوک ولاړ ده

غريب نيولی دی غړونه راپسې دي

نوروز خان (ذكي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چــا زمــا د چــا پـه وینـو سـره لاسـونــــه
داسې حالاتو راته ایشي دې به خوله لاســونه
د اسلامیـت او افـغانیت نــه، بغاوت ده کنــــــه
چې مسلمان ورور ته مې ایشي په سپاره لاسونه

وحشت یې داسې خور ده ژوند ته تمناه نه کـــوي
هـر چـا نیولي دي په خـپله مقبـره لاسونـــــــــه

د پـــښتنې پیغلې په دې بـیوسې وژړیـــــــــدم
اه!! رســـم کړې وو د کــور په دروازه لاســـونه

د جنګ اورجنه لمن ټوله کړئ او سوال مو واخلئ
له پلوو سره دي لیک په دیواله لاسونــــــــــــه

له تندي مړ شه ذکي لمونځ وربانـدي هم مــه کوه
دې سمندر کې یې مینځل په وینو سره لاســونه
نوروزخان(ذکي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـــزل

تا لېدلی دې وږې د ژړیـــــدو درد؟
هره شپه زه تیروم د زړه بــــــنو درد

حافیظې نه مې وتلـــــې ځو شعرونه
خدای دې نه وینې په چــا د اولادو درد

موږ که درد لرو ایښه یې لږ راکم کړې
خو چا کم کړلـــــــــو ددغو آیېنو درد

دا بېلتون هم جهنـم ده خو په ژونــد کې
قیامت دې په والله د بېلیـــــــــدو درد

اوښکې مه پټو پوهیږم چې خـــــپه یې
راته ښکارې دې نــــــازکي په لیمو درد

اوس له اوښکــو او غمو سره عادت یم
ځــــــــان ته اخلمه اتله په پیســو درد

نصیراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـــزل

په رســــــــــم شوي انـــځور ځان ته تسلي ورکوم
دې تنهایي ته څـــــــــومـــــره زور په تنهایي ورکوم

یاد دې وړوکی را زلمـــــی شو زما د زړه په کور کې
رانه دې نه ځې اوس زه میـــــــــــــنه د بچي ورکوم

څو کاغذونه مې راوستې په خبـــــــــــــــــرو باندې
څو کاغذونو ته لا اوس هم زندګي ورکـــــــــــــوم

د یو ناشناخته محبت درد مې په زړه کې اوســـــــــي
زه یو پردې ته د خپل کور زمواري ورکـــــــــــوم

اتله غواړم یي له خـــــــــدای نه اوس په هر لمانځه کې
که زما نه شوه خپله ســـــــــاه نو سمدستي ورکوم

نصیراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

آلوتلي اروا راغله دوباره د ځـــــــان سايې ته
چې څهره د تللې کس مې مخامخ شوله څهرې ته

ستا دنه راتلو احساس د جهنم يوه لـــــــــــهزه ده
خپل معصوم نظر مې تت شو په کتو د دروازې ته

انتظار نه ستا دياد نه او بل زور د تنهـــــــايې نه
اخيري سلګۍ مې راوړې دغه ځای د مخه ښې ته

چې دې وخت و نه را تللې نه دې غوښتم آې مغرورې
اوس نو ژاړه ښه په چيغو زما پاتې نښانـــــــــــې ته

نن مې وکتل باران ته څو وعدې مې دې په زړه شوې
وخ مارغان مې کړل د ننه بيا اتله پنـــــــــجرې ته

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د تنـــــــــــــــهایـــــې د بیلتانه د اذیت دردورنه
څومره مې تیر کـــړل په خپل زړه د محبت دردونه

د زړه تنګون، یوازیتوب او خاموشـــــي اوف توبه
بیا را تازه دې کړل بارانه د فطـــــــرت دردونه

عشق کې ناکام شوم دوزخې شوم ګنهګار شومه زه
راته را وښـــــــــودل ستا یاد د قیامت دردونه

دا چې مې وینې په خـــــــندا کې نو دا داسي نه ده
په اندرون کې زما شتـــــه د خپل قسمت دردونه

نن مې په ډک زړه ورتـــــــــــه وویل اتله داسې
ته راکوه زه دې ساتـــــــــــم په زمانت دردونه

نصیراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـــــزل

بې ساه وجود نه مې مزه واخېســـــته
هېر شــــوي کس زما نامه واخېستـه

ما ويل ستا يـــاد رانه خپه لاړ نه شي
په بېوسۍ کـــــې مې ډېوه واخېســته

د تنهايۍ نه به پـــــرې ځان ساتــمه
په خاموشۍ مې آيَــــــېنه واخېــسته

د زندګۍ په انتهــــا کــــــــې يمه
تانه چې لږ مـــــې فاصيله واخېـــسته

اتــــــــله ځومـــره به مې ودردوې
د بيا راتلـــــو مې ترې وعده واخېسته

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بیا به دې ځـــــان نه هم ګیلې راځي، خو زه به نه یم
اوښکې په مخ به دې دوه درې راځي ،خو زه به نه یم

د بیلتا نه لـــــــــــه درده مــا چرې خندا ونـه کړه
ژونده په تا کې به مـــــزې راځې، خو زه به نه یم

!ستا په شتوالې کې داستا نه شـــوم خو وروسته به آې
ستا په شان ډېرې قوارې راځـــې، خو زه به نه یم

زما د خولې اظهار اوس شرم د خـــپل ځان نه کوي
د هو ځواب چې د هغې راځې، خـــــو زه به نه یم

اتله شپــــــه به وې ډېوه به وې باران به هم وي
ژوند کې به دغسـې صحنې راځې، خو زه به نه یم

نصیراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

یخه یخني ستا دتودي غیږي ارمـــــــان راسره
تنهایي ونه شوه روان مې کړو خپل ځان راسره

د نفرت حد دې په والله چې زه به ځــــــه ووایم
دوه درې قدمه په لار نه ځې مسلمــــــان راسره

وایه نو څنګه به خوشحال په زندګۍ کـــې یمه
چې وې دژوند هره لهزه کې هر شی وران راسره

په زړه مې لاس ونیسم ښه ژوره ساه واخلمه
چرته ناڅاپه مخامخ چې شي جانان راســـره

یه د ډاکټرې یاده څومره زورور یې په خدای
زه چې ژړیږمه ژړا کوي اسمان راســـــره

نصیراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

داچـې ستا ياد ګرځوم لــه ډيره وخته
زه يو غر په اوږو وړم لـــه ډيره وخته

ستا بڼو نه جوړه شـــــوي هغه ستنه
په پرهر کې ماتــــــــوم له ډيره وخته

د خـــــپل غم سره رشته جوړول غواړم
سوال زارۍ ورتـــــه کوم له ډيره وخته

اخير هم مې دا خپل ځان راباندې پوه شو
زه چې غـــــــلی ژړيدم له ډيره وخته

آيـينـې سـره اتـــــــلـه ګرځـيدمـــه
تنهايې نه پـــــــټيــدم له ډيره وخته

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د تنهایي احساس مې خورې لکه لړم لګیادې
دا یو سړی د څه مودې نه په ځم ځم لګیادې

د ژوندانه تمثل نور نه شم کوای نه یې کوم
لابه تر څو وایم چې وخت راسره سم لګیادې

د زندګۍ په امیـــدونو مې اوښتي خـاوري
له بلي خوا مي بربادۍ کې داستا غم لګیادې

خدایه ج داستا دبندګۍ د غافلۍ له وجــهي
دیو آدم په بندګۍ کې بل آدم لګیـــــــــــادې

دا دکـافرو یادو جبر دي نصـــــــــــــیراتـله
پر له پسي چې مې باران په مخ د، نم لګیادې

نصیراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

داچــې ستا یاد ګرځوم له ډیره وخته
زه یو غر په اوږو وړم له ډیره وخـته

ستا بڼو نه جوړه شوې هغه ستنــــه
په پرهر کې ماتوم له ډیره وختــــــه

د خپل غم سره رشته جوړول غـــواړم
سوال زارۍ ورته کوم لـــــه ډیره وخته

اخیر هم مې دا خپل ځان راباندې پوه شو
زه چــــــــې غلی ژړیــدم له ډیره وخته

آیـیـنــې ســــــــــره اتلــه ګرځـیـدمــه
تنهایي نه پټــــــــــیدم له ډیره وخته

نصیراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اوس مې زړه ستا په یادو باندې خوشحال وي
هـر ماشــوم په غوبارو باندې خوشحال وي

دلتـــــــه خلــک د بل چاڅنګ ته کینی نه
دلـــته خلــک په ځانو باندې خوشحال وي

داچې اوس راته په چوف باندې سر دي
بـــس همدئ مې ژړیدو باندې خوشحال وي

ولي زه به ســتا غمو ســــــره خندا کړم؟ ؟؟
لیوني په ځنځیرو بـــاندې خوشحال وي؟

له مـــــــــــودو پس یم راغـلی راته ګوره
تږي شــــــوي په اوبو باندې خوشحال وي

د اتل خــــو مـــــــې همدا بېغوري وژني
چې په خـــپلو اسویلو باندي خوشحال وي
نصیر(اتل)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ساه مــــــي په وجود کي ګيره شوي ده
ښــــــکاري چي هغه مي هيره شوي ده

داچـــــي دي بيلتون رانه لاس واخيستو
ګـــــــوره چي خندا مي ډيره شوي ده

درده چي داستا دغم هم نه يـــــــــمه
ګورې چي ځواني مي تيره شــوي ده

ته چي راسره وي هلته ښــــه وه خو
اوس دا زندګي مي ســپيره شوي ده

تاچي ويل اتله ستا پـــــه نوم يې ږدم
راشـــــــــــه هغه پانه بيره شوي ده

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه تاتـــــه کړ م دعا،ته دعاماته کړ ه نازکي

روژه ده، سوال قبليژي لاس هواته کړه نازکي

دخدای دمهربان اومـــحترم ذات لـــه درباره

زارۍ دامن ټولي پښتـــونخواته کړ ه نازکي

سيالي ضرور ګټم خو؛ګوره داکارته هم وکړه

تپه دمـــــلالۍ راپســـي شاته کړ ه نازکي

!اي!تا له دي حا ضير متـــکلم سړ ي نه، نه ده

مکتب او مدرسه دي ترينـه پاته کـــړ ه نازکي

اي! تاسوخوآذان په خوشا لــــيو بد رګه کړ

وخ!ما په تړ مو اوښکـو روژه ماته کړ ه نازکي

يوچاراته قيصه دلـــيوني فيـــــــضان کوله

سلګۍ به يي ورو،ورو،ورسره زياته کړه نازکي

ګلبدين (فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دومره ښایسته یې چې هیڅ نه لرې مثال ماښامه
اخ روژه مـــــــــــاتی،اخ دکلي کلیوال ماښامه
یو خواروژه،بله ګرمـــــي بل خواته ښه پوهېږې
هله ژر راشه یم اوښـــــــتی په جنجال ماښامه
ستا دغروب هاغــــــه لړ سره،هاغه دوینو پټۍ
بیانوي دزیندۍ شـــــــوي منصور حال ماښامه
شکر،داډه شومه دعــطرو بوی کوڅه کي لاړ و
شکر راوړي ستا دراتــــــلو زیری شمال ماښا مه
هغه ملنګ و، که فیضـــــــــان و،ومي نه پیژانده
ولي؟زمادنظر مخ ته شوې دیــــــــــوال ماښامه
ګلبدین(فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

رسمومه انځورګره انځورګره انځورونه

شروع کړي مــــــــي له سره انځورونه

بلا اوښکي تويول ورتـــــــــه لازم وي

بلا درد لري اکـــــثره انځورونـــــــــــه

ديوچا په تلاش دارتـــــه يو ختلـــــــــي

اوس مو ښاخي له پرهره انځورونــــــه

دښنترو په شملويې سينګار شــــــوی

ښکلوم دي سليمان غره انـــــــــځورونه

لړپه تلو تلو کې زمــــــا په طرف ګوره

درنه بـــــــــــاسم مســـافره انځورونه

پورې څـــوکې ته شپونکی فيضان ختلی

رســـــــــــموي له مازديګره انځورونه

ګلبدين (فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مړه پرېږ ده دی دي هم رابندي پوه شي
پروانه کړي چې تــــول سم رابندپوه شي
بيامي نه چــــــــــيړي بيالړه ګوزاره کړي
کله کله دې چې غم رابندي پـــــــوه شي
مه څيرم يــــــې ،مه څيرم يې ،مـه څيرم يې
څيري ښه دی چې ټول چم رابندي پوه شي
ترهغو راتـــــــــــه په سپــــکو سپوروسروي
چې مي وکړي ستـرګي نم رابـــاندي پوه شي
وخ دکلــــــي ماشومان راپــــــــسي ګوري
وخ له کلـــــــــــي چي راځم راباندي پوه شي
واه!فيضانه داســــــــــــتاد راباندي شک دی
چي د ف توری ليکم رابــــــــــاندي پوه شي
ګلبدين (فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نورچاته نه ښايمه لوی اوهـــــم واړه دردونه
همداسي پټ ښه دي زمادزخمـــــي زړه دردونه
دچادلا سه بس همدومره ســـــــزا بس ده زما
په تش كتو باندي يې راشـــــي په ما مړه دردونه
وخ خدايه بيا دكـــــــلي هآغه هديره كې تېرشوم
وخ خدايه بـــــــــيايې په مارا وستل زاړه دردونه
يومسافر غريبي مورته په غريب غريب كي وايې
دســـــــــــفرپنـــــــدوكي مې بندپه بند تړه دردونه
هلــــــه ژر ژر كه،دفيضان په نوم دمګردی هلته
ترهـــــــــآغه پوري غرني كلي دې وړه دردونه

ګلبدين (فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځوک يې ددومره تپوس نشته چې داولي ژاړي
ددروازې ترشـــايوځـوک درپسي غلي ژاړي
تا په دعاکې يـــــــــادوي اوبياسلګۍ هـم کوې
درپسي هرلمانځه کې هـــــآغه نازولـــي ژاړي
دکليوالي زړه دې دومره نـــــرم شـــوى دى اوس
چي ماشومان هم ورته ستانــــامــه اخَلي ژاړي
زموږدښاردنجونو هيځ خندانصـــــيب کې نه ده
زموږدښارنجوني اکثرچې ماليـدلـــــــي ژاړي
هغه چي تير کال به يې دلته زمـــزمــــې کولې
هغه کوچۍ سږکال دغره سرتــــــه ختلـــي ژاړي
لاسونه پورته کړي دعاکوي اومن غـــــــواړي
واه،څه له دردﻩ ژاړي واه،څومره سپيڅلي ژاړي
اې!دادي څه کېږي فيضانه دادکو م کـــلــــــي ده
زموږ کوځې ته ځوک په تاپسې راغلــــي ژاړي
ګلبدين(فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په دغـــــه ښارکې دهرچاراپسي پام شوی دې

اخ په نـــــازک وجودمي حکم داعدام شوی دې

يو اعــــــلان واورئ کليوالو جنازې ته راشئ

زما دټــــــــولو آرمانو نو قتل عام شوی دې

دسپين غر ځـــــــــوکي ته ختلی يم نارې وهمه

هله ژر راشـــــــئ دجنګو نو اختتام شوی دې

په نافهمۍ کـــې مي په زړه باندي لوی جبرکړی

په نافهمۍ کـــې مي نظرپه پوري بام شوی دې

په هـــــغه کـــورکې دفيضان نامه ويل جرم دی

په هـــــغه کورکې خو بنديزپه دغه نام شوی دې

ګلبدين(فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هيـــــــچا هــم ونه کړ ددغي بيمارۍ علا ج

ولي هيـــخ نه لري دااوښکي اوسلګۍ علا ج

دومره سپيــــڅلي مــــقدس مرض نيولی يمه

زما دسپيڅلي زخم نـــــــــه لري نړۍ علاج

دافغانۍ خاوري يو دغه خــصلت خوندراکوي

ژرپکي وشي دسرکــــــــــــشه ککرۍ علاج

هغې په تاپسي و زهر زورور څــــــــــښلي

ځکه خو ونه شو دهاغي لېونۍ عــــــــــلاج

خپله دعاکوم اوخپله پرې آمين وايمـــــــــــه

پام چې څوک ونه کړي زما دتنهايۍ عــلاج

دهرجومات له مانارې ورته سلګۍ وهــم نور

فيضانه نه راځي دقام دبېغورۍ عـــــــلاج

ګلبدين (فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که دکلي که دښار مسلمـــــــــــــــــــــــاني ده
په اکثروکې دډارمسلـــــــــــــــــــــماني ده
ځکه جنګ دپښـــتانه کورکې میلـــــــــــمه دی
پښتون کړی نن پـــه جار مســــــــــــلماني ده
دټوپک خوله دې کنـــــــټرول کړه صبر،صبر
ګرانه لږشه درایسار مسلـــــــــــــــــماني ده
وایې لمونځ هـــــــم درقیب جومات کې نه کړم
څومره ښکلـــي مي دیار مسلمانــــــــــــي ده
ببرسري یتـــیمان درپســــــــــــي ګرځـــــو
سولـــي وکړه راتـــــــه ځار مسلـــماني ده
څـــوک؟فیـــضان دي دیارکلي نه شــــړلو؟
اې مـــلا درتــــــــه په کال مسلمـــاني ده

ګلبدین (فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خوب رانه لاړشـــــــــې تل کومه ستړي ستړي سلګې

ته نـــــــــــور قبولي کړه اې!خدایه زما کړي سلګۍ

داپه شیــــــبو شیبو بـــــــــاران او وهشتناکي ټکي

دایو یتیم تر دغه ځــــــایــه دي راوړي ســـــــــلګۍ

! ظالـــــمه قـــــــدر یې کوه هـــسي یې مه بوله اې

درته به تندرشي یووخت ددې زوی مړي سلـــــــــګۍ

یواعلان واورئ !اعلان واورئ !نوریې هیڅ ونه ویـــــل

له مناري نه دجومات شوې نــوري لوړي ســــــــلګۍ

فیضانه ستړی مسافروم پــــه آرمان شهـــــــــــید وم

چې راوتې مې دتا بوت لـــــــــــــه هري دړي سلګۍ

ګلبدین (فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نړۍ ته جنګ اعلانومه دقلــــــم پــــــه څـوکه

هېواده تا ابادومــه دقلم پـــــــــــه څــــــوکـــه

دسپين غر څوکه باندي لوی افغانستا ن ليکمــــــه

څنګ کې يــــــې امن رسمو مـــه دقلم په څوکـــــه

دشهيد پلا رهــــــغه يـــــتيم سلګو نېولـــی بــــچی

که خدای کول قرارومه دقـــلــــــم پـــــه څـــو که

داسلا مي نړۍ هماغه پــــخوانی جذبـــــه بــــــــه

نړۍ ته بيا ورښکارومه دقـــــــلم پــــــــه څوکـــــه

بيا ونـــــــــه کړې رقيبه پام داستعمار کوشش د ي

داځلي خوله درماتومه دقلم په څوکــــــــــــــــــــــه

فيضانه چرته که دسولي اختر دلته راشـــــــــــــــې

ستر ګي به دواړه تورومه دقلم په څــــــــــــــــوکه

ګلبدين (فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ما به لـــــمنه کې راوړې له پوري غـــره ډبرې

درقیب سرته مې اوس ایښــــــي دي پوره ډبرې

دلته هواسره سیالي مـــــــوړپـــــــه ډبرو کوو

لمونځ چې کوو هم راته ږدو په فځادره ډبــــــرې

ستا لېونی اوس لېونی دی والله سم لــــــېونـــــی

که باورنه کوې راځه پسي شـــــــماره ډبـــرې

تاته مې نه ویل چې دلته دوباره مــــــه راځـــــه

منل دي نه و،اوس پـه سرسر باندي خوره ډبرې

زموږدکلـــــــــــــي یوشاعر دی دفیضان په نامه

هره شپه ولي زمــــــوږ کورتـــــه په تیاره ډبرې

ګلبدین (فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get More e-books from www.ketabton.com

Ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library